IX. évf. 2. szám 1997. március – április

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Katona István: Miért szomorúak a keresztények?

Prohászka: Elmélkedések az evangéliumról

Eckstein: Uram, szeretnék megtanulni szeretni

MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK A FÖLTÁMADT KRISZTUS GYŐZELMES ÉLETÉT KÍVÁNJUK!

„Tamás fölkiáltott: Én Uram, én Istenem!"

a.) Tamás átélte e pillanatban azt, amit a latin úgy mond, hogy „Deum pati", Istent átélni. Nagy az Isten; világomnak kis méreteiből nézem a végtelent. Korlátoltságom bizonyítja őt. Világról beszélek ugyan, de nem bírok vele. Kis mozaikdarabka az én világom. Mily keveset foglalok le a valóságból képzeteimmel, fogalmaim tartalmával .... Ez a nagyság rám borul; értelmem, érzésem, kedélyem, akaratom reagál és ami e reakcióban lesz gondolattá, lelkületté, imádássá, lendületté, odaadássá, azt vallásnak hívjuk. Ezt Ő, a végtelen tapogatja ki bennem; ez az ő érintése, közeledése, behatása... És ha a lét mélységeibe ereszkedem, nem tartok ki nélküle; íme átfog, lefoglal, vonz ... Deum pati! S mikor magamba veszem gondolatait, akkor tisztulok, akkor bűnt bánok s hódolok.

b.) Annyira nagy, hogy egyedül önmagában való; a világ szétfoszlik vele szemben. Mint ahogy „a nap a jó Isten árnyéka", úgy az egész mindenség ily árny, ily nyom; valami a végtelennel szemben, ami szinte nem esik latba. „Tu solus sanctus, tu solus Dominus, tu solus Altissimus..." Rám erőszakolja magát, még pedig joggal, minél mélyebb s lelkibb vagyok, annál inkább. Uralkodik értelmemen, szívemen, akaratomon és én azt mondom: Uram, Istenem, te vagy az egyedüli, igazi valóság, jóság, szépség, szentség. Így lesznek a próféták, kik belenéznek s csakis bele; apostolok, kik róla beszélnek és csakis róla; szentek, kik neki élnek és csakis neki; nagy lelkek, kiket ő szerencsésen lefoglalt magának.

„Jézus csak ennyit mondott: Azért hiszel, Tamás, mert látsz engem? Boldog, aki nem lát, és mégis hisz." (Jn 20, 29)

a.) Hit kell nekünk először is, mint **odaadás** Isten iránt, mert a végtelennek problémái közt semmi sem igazíthat el, csak a hit; az viszi a fáklyát. Tudományunk, kultúránk, esztétikánk csak pitymallatba s derengésbe állít. Nem vetjük meg ezeket, de nem érjük be velük. Esztétikai műveltségünk ki nem elégít, ha még oly pedagógusunk van is, mint Goethe; a világias szépség, a földi élvezet, a nyelv plasztikája nem csitítja el a lélek érzékét a mélység, a fölség, az Isten iránt; a szívbe istenfélelem s istenszeretet kell. Lerázom magamról a szemfödők porát, az vakít és mérgez, még ha Goethe koporsójából való is. Lelkem az öntudat pitymallatában sipogó madár, mely a világi létből a „másik világ" életére ébred. Mélységes vágy van elöntve rajtunk, „die Sehnsucht nach dem Licht als Symbol alles Grossen und Ewigen". Boldogok, akik nem láttak és hittek.

b.) Hit kell nekünk mint **elmélyedés**; öntudatra ébredésünkben egyre mélyebb perspektívák nyílnak; ablak előtt állunk, melyből a létbe és annak ős-okába látunk. Összefoglalunk gondolatainkban létet, célt, vágyat; érezzük a szellemi lét fölényét anyag és elmúlás fölött s a halhatatlanság meggyőződésében lelkünk anyanyelvére ismerünk. Az elmúlás, a buta vég, a megsemmisülés barbár nyelveit nem értjük; azok állati hangok. S ez elmélyedésben érzékünk támad az isteni kinyilatkoztatás fölsége s Jézus isteni és világtörténeti alakja iránt. Lelki szemeimmel látom az Urat s hiszek benne.

c.) Hit kell mint **átalakulás és újjászületés**. Nem csak fölébredünk, de fényeskedünk; lelkünk megnyugvásában és örömében érzékünk van a krisztusi tökéletesség és szépség iránt. A modern kultúra gyümölcseit, a fajgyűlöletet, a gazdasági érdekek kizárólagos méltatását, a műveltségnek félműveltséggé való eldurvulását, a tekintély megvetését, az önzés, az irigység, durvaság, szemtelenség túltengését sajnáljuk; de tudjuk, hogy minél jobban erőre kapnak ezek, annál mélységesebb vágy szállja meg a világot a lelki átalakulás után. – Újjászületni nem testből, vérből és önzésből, hanem Szentlélekből, az isteni élet lelkéből. Ez érzéssel térdelek le az Úr előtt s mondom: Uram, hiszek, változtass át hasonlatosságodra!

Prohászka Ottokár
(Elmélkedések az Evangéliumról)

A nyolc főbűn

Az újszövetségi szentírásban több helyen találkozunk bűnlajstromokkal. Ezek a felsorolások Jézustól (pl. Mk 7,21-22), vagy Pál apostol leveleiben (pl. 1Kor 6,9-10; Gal 5,19-21) hangoznak el, de mint kikristályosodott nyolcas lista, csak a korai szerzetesi hagyomány etikai írásaiban, különösen Evagriosz Pontikosznál és Johannész Cassianusnál található meg először. Ezek a listák a nyugati tradícióban Nagy Szent Gergely óta mint a hét főbűn katalógusa hagyományozódtak át.

A sivatagi atyák a nyolc bűnről szóló tanítással emlékeztetőt akartak adni arról, mivel találkozhat az ember az Istenhez vezető úton, és tudnia kell, mihez tartsa magát, s hogyan viselkedjen egy adott helyzetben. A most ismertetésre kerülő lajstrom Evagriosz Pontikosztól származik (346-399), aki élete legnagyobb részét a nitriai sivatagban mint remete élte le. A lista tartalma abból a tapasztalatból indul ki, hogy a bűnök sosem függetlenek egymástól, hanem egymással szoros belső kapcsolatban vannak: az egyik bűn, azáltal hogy elhatalmasodik, előidézi a másikat.

A bűnlajstromban az első a **falánkság.** Ez elsősorban túlzott, vagy kalóriadús élelemfelvételt jelent, de jelenthet más orális (= szájon keresztüli) pótkielégülést is: édesség, alkohol, kóla, cigaretta, tabletták, élvezeti cikkek stb. Azt támadja meg, aki pl. a munkában kimerül és fáradt, és valahogy „vigasztalni" próbálja magát; ugyanez áll arra is, aki feszültségben, hajszában él, akit félelmek, fölösleges aggodalmak, betegséggel vagy egészséggel kapcsolatos rögeszme és képzelgések gyötörnek. Az orális kielégülés gyors kielégülést és megnyugvást eredményez, de veszélyessé válhat, ha az ember a mértéket túllépi.

Evagriosz Pontikosz szerint a falánkság démona a következő gondolatokkal csábíthat: „A böjt semmit sem használ. Nagyon keveset ettél. A böjt káros az egészségre." A démon másik, ehhez kapcsolódó tulajdonsága, amely egyébként minden bűnre vonatkozik, hogy sohasem közvetlenül az adott mértéktelen tevékenységre csábít, hanem látszólag ésszerű érvelés mögé bújik, amely az orális kielégülést megengedhetővé teszi: „csak most az egyszer" teszem meg, mert egyszer „csak nem olyan rossz" ez. Mivel a torkosságra való közvetlen ösztönzés nincs jelen, az ember észre sem veszi, hogy falánk. A legyőzés legjobb módszere a külső mértékletesség és az, hogy az ember általában kerüli a jóllakást.

A falánksághoz hasonlóan a **tisztátalanság** is mélyen az emberi természetben gyökerezik, mert ez is alapösztönt érint. Az embert ilyesféle gondolatok gyötrik: „Sohasem tudsz megbirkózni szexualitásod problémáival. Jogod van arra, hogy szexuális igényedet kielégítsd. Semmi értelme tovább küzdeni a belső ösztön ellen." Mindenekelőtt szexuális fantáziaképek tarthatják fogva az embert, vagy a saját gyengesége miatti állandó önmarcangolás, be nem ismert kívánságok, téves rögeszmék a szexualitás erejének eltúlzása, önvád (pl. fiatalkori bűnök miatt), bátortalanság, időszakos testi gyengeségek (éjszaka, déli démon). A kísértés megjelenhet meglepetésszerűen és nagy hevességgel („derült égből"), vagy hosszabb előkészítés után.

A tisztátalanság bűnét pont az évéshez való helytelen viszony válthatja ki, s fordítva: a szerzetesatyák véleménye szerint a böjt segít a szexualitás helyes kezelésében. A kivédés módszere, hogy az ember újra átgondolja az adott helyzetet, amikor a kísértés megjelenik és leleplezi a démont. További módszer egy erősebb motiváció keresése és a hitbeli legyőzés: „Új teremtmény vagyok" (v.ö. 2Kor 5,17).

A **bírvágy** mindenhol jelentkezik, ahol az ember nem tud „elhagyni" és odaadni. Szenvedélyszerűen jelentkezik, ha az ember harácsol és mértéktelenül fogyaszt. Nem elégszik meg néhány hanglemezzel, hanem egy több méterre való gyűjteményt szed össze; nem elégszik meg néhány könyvvel, hanem egy egész könyvtárat rendez be, és ehhez hasonlók. A bírvágy körébe tartozik a túlzott kíváncsiság, a mindig újabb és újabb hírek keresése is. E bűnhöz kapcsolódó kísértő gondolatok: „Nincs elég holmid. Többet kell dolgoznod és keresned. Biztosítsd be a jövődet." Okai: félelem, kishitűség, szenvedélyesség, gyerekes igények, fogvatartottság egy holmi vagy a reklámok által. A kísértés taktikájában itt is jelentkezik az ésszerűsítés, továbbá kihasználja az ember magas korát. A legyőzés legjobb módszere az „agere contra", vagyis az, hogy az ember az ellenkezőjét teszi (pl. alamizsnát ad, megszabadul javaitól).

A következő három bűn az érzelemvilágban jelentkezik. Az ember ugyanis érzelmekkel reagál mind az ösztönök legyőzésére, mind azok le nem győzésére: ha sikerül ösztönein uralkodnia, öröm és bizakodás lép fel; ha viszont gyengének bizonyul, szomorú vagy lusta (rest) lesz (=passzív reakció), vagy dühös (=aktív reakció).

Ha az ember lemond arról, hogy alapösztöneit közvetlenül kiélje, s ezt őszintén és következetesen teszi, először a **szomorúság** jelentkezik: a lemondás nagyon nehezére esik. A belülről feltörő szomorúságot az ember nem tudja elkerülni, csak megváltoztatni és átalakítani, különösen a türelem és higgadtság erényévé és erényével. Ilyen gondolatok gyötrik: „Olyan nehéz a sorsom. Senki sem törődik velem. Sikertelen ember vagyok. Nem bírom tovább. Senki sem szeret engem. Ez nekem sohasem sikerülhet. Nekem semmi sem sikerül." A kísértés okai: túlzott félelem, frusztráció,

harag, a világhoz való ragaszkodás, a múlton való rágódás, szűkkeblűség. A kísértés az önsajnálatot használja fel. Az ember túl magas elvárásokat támaszt saját magával és a világgal szemben, illúziókat táplál, az elhagyatottság érzése vesz erőt rajta. A legyőzés módszerei azonosak a később tárgyalásra kerülő akedíáéval.

A szomorúság után hamarosan egy újabb bűn jelentkezik, a **harag.** Aki pl. egyszer már böjtölt, az tudja, hogy a „többet nem szabad enni" szomorúság fázisa után az idegek egyre jobban megfeszülnek, és minden lehetséges dolgon fel tudunk dühödni.... Ez nem csak a böjtnél, hanem minden vitális szférát érintő lemondásnál jelentkezik. A harag gondolatai: „Milyen furcsák az emberek. Mások nem törődnek magukkal. Mások teljesen elhibázottan élnek!" (veszekedés, kritika). Oka: a szomorúság a harag terméke és fordítva. A bűn taktikája, hogy az imádság közben elkeseredettség jelentkezik, éjszakai zűrzavaros állapot lép fel. Egyéb megnyilvánulások: neheztelés, bosszúvágy, szomorúság, agresszivitás, zsémbesség és bosszankodás. A legyőzés legjobb módszere a kiengesztelődés ("A nap ne nyugodjék le haragotok fölött!"), irgalmasság és szelídség, és kerülni kell a magányt.

Míg a szomorúság és a harag pillanatnyi hangulati elem, ami hamar elszáll, a következő bűn alapvető hangulatként hosszabb ideig húzódik el: ez az **akedía (csüggedés).** Különféle megnyilvánulási formái vannak: kedvetlenség, bánat, vigasztalanság, unalom, rosszkedv, bénultság, válság. Amikor az alapösztönök kielégítést követelnek és a lelki ellenállóképesség természetes folyamatok következtében meggyengül, akkor az akedía szabad teret kap. Ilyenkor a lelki követelmények és az annak ellenálló vitalitás ütközik össze.

Erre a konfliktusra legtöbbször regresszív módon: (túlzott) alvással, vagy progresszív módon: menekülséssel reagálunk. Az ember vagy hagyja, hogy úrrá legyen rajta a csüggedés, vagy úgy tér ki előle, hogy a munkába menekül, mindig újabb dolgokat és utazásokat tervez, és kedvetlenségét szétszórtsággal, mindennapi vallásosságának és életmódjának megváltoztatásával és a vitális szükségleteknek való túlzott engedékenységgel próbálja ellensúlyozni (ezért van az, hogy a zaklatottság, a stressz és a túlfeszített munka többnyire csak a depressziós állapot és a csüggedés hátoldala), az elfojtott indulatokat pedig az erények mögé bújtatja.

Az akedía azért veszélyes, mert a felszín alatt, észrevétlenül működik és lassan minden területen jelentkezik. Az akedía a szerzetesatyák számára az egyik, ha nem a legveszélyesebb bűn a lelki élet útján. Az akedía a élet delére jellemző válságként is ismert: sokévi munka, házasság és tevékenység után az ember egyszer csak megkérdezi magától: „Mi értelme van mindennek? Mi hasznom van az egészből? Valóban van (volt) értelme az életemnek?" Az akedía szinte mindig egy fáradságos munkával, gondokkal teli időszak után jelentkezik és „mindent" megkérdőjelez. Ami utána marad, az a lélek csüggedése. A legyőzés módszerei: könnyek, kivárás (odafigyelés és rekonstruálás), a „cellában" maradni (=nem váltogatni az életmódot), zene (zsoltározás = antirrhétikus módszer). Evagriosz Pontikosz rámutat, hogy minden kísértéssel szembeállítható egy szentírási vers, amely a kísértést „semlegesíti" és „mattot ad neki", ahogy azt Jézus tette megkísértésekor [Mt 4,4.6k. és 10 versek]). Továbbá költészet és művészet, lelki olvasmány, napirend, más szenvedőkre való figyelés (pl. Zsolt 77,3k).

Míg a három alapösztönt viszonylag könnyű kézbentartani, addig a három hangulat kézbentartására már több időre és erőre van szükség. Ez a hat bűn egymással szoros összefüggésben van, ami viszont aránylag könnyűvé teszi a kezelésüket és meglehetősen gyors eredményt hoz. Más a helyzet az utolsó két bűnnel, a dicsvággyal és a büszkeséggel, amely a lelki életben már előrehaladott embereket támad meg.

A **dicsvágy** arra ösztönzi az embert, hogy mások előtt dicsekedjen és másokat arról próbáljon meggyőzni, hogy ő milyen jó és sikeres ember. Kísértő gondolatok: „Tanítanod, prédikálnod kellene másoknak, az jó benyomást keltene rólad. Híres vagy. Mindenki megcsodálja lelkiségedet. Mindenki szeret téged." Ennek hátterében az áll, hogy az ember túlbecsüli magát, vagy egyszerűen csak fél. A dicsvágy az erényes emberek kísértése. A bűn taktikája az, hogy az ember másokat tanítani (kioktani), imponálni akar, élvezi saját szavait, hibás buzgóság van benne, a dicsvágyat az apostolkodással leplezi, eközben eltávolodik embertársaitól. A legyőzés módszere, hogy az ember az „utolsó ítéletre" tekint, felszítja magában az istenszeretetet, aszkézist végez, gyakorolja az alázatosságot, betartja a szabályokat és a rendet.

A **büszke** ember nem mások, hanem maga előtt dicsekszik: minden sikerét saját magának tulajdonítja, ezért a lelki élet alapvető rendje megfordul és kérdésessé válik. A büszke embernek „nem ízlik" Isten, mert Isten titkait ésszel fogja fel, ezért nem tudja „azok édességét megízlelni." Tudja, milyenek a dolgok, de azt nem, milyen az ízük. Az ilyen ember mind az életben, mind vallásosságában sokra viheti, pl. számos könyvet írhat Istenről és a lelki életről, de büszkesége elvakítja és nem találja Istent, csak saját magát. „Sok jámborságot művel, csakhogy meg ne tudja Istentől, hogy egyáltalán nem jámbor, hanem cselekedeteiben csak magát, saját biztonságát, önigazolását, lelki dicsőségét keresi" – írja A. Grün. A büszke ember másokat elítél és leértékel. A legyőzés módszere: embertársaink meglátogatása, korábbi életünk hibáira és bűneire való emlékezés, önmagunktól való egészséges és helyes távolságtartás (humor), szeretet és alázat, hűség a rendhez.

Meg kell jegyezni, hogy a lelki folyamatok nem sematikusan zajlanak le. Ami tehát csupán egy sematikus listának tűnik, az a lelki életben nem elhanyagolható fontossággal bír, ha az egyén a folyamato-

kat és magatartásokat nevén akarja nevezni. Az ember ugyanis olyan megtapasztalások alanya lesz, amelyek nyomán felmerül benne a kérdés, mi az oka az egyes problémáknak, kívánságoknak, irányultságoknak és hibás magatartásoknak: „Hogy jutottam ide, hogy ezt a bűnt elkövettem? Most miért vagyok ilyen szomorú? Miért nem okoz örömet a tanulás? Mivel magyarázható, hogy most annyi mindent összevásárolok? stb. ..." Az egyes (bűnös) ösztönök, késztetések, hangulatok és hibás magatartások ("Hogy érzem magam?") ismereténél fontosabb ezek okainak, lefolyásának és módszereinek ismerete. Aki ezt felismeri és világosan megérti, annak a szerzetesatyák nyolc bűnt tartalmazó katalógusa igen fontos szolgálatot fog tenni.

Az iménti séma két további kiegészítésre szorul, amelyek sokat segítenek a bűnlajstrom megértéséhez. Először azt kell kihangsúlyozni, hogy a nyolc közül egyik bűnt sem lehet egyszer s mindenkorra „elintézettnek" és „eltűntnek" tekinteni, mert egyikmásik újból felbukkanhat. A nyolc bűnnel kapcsolatban legfeljebb egy folyamat szakaszairól lehet beszélni, amikor közülük az egyik, vagy a másik kerül előtérbe. A második megjegyzés: a korai szerzetesatyák tapasztalata szerint a nyolc bűnnel kapcsolatos folyamatok három idősíkon zajlódhatnak le: rövid idő alatt, néhány év alatt és az egész élet folyamán.

Az alapkérdés azonban az, hogy a korai szerzetesatyák fejtegetései és a démonokkal folytatott harcról szóló elképzelései nem túlságosan elavultak-e és újabb teológiai és pszichológiai felismerések és magyarázatok nem tették-e őket régen túlhaladottá? El kell ismerni, hogy a szerzetesatyák elképzelései és szemléltetési módja esetenként korhoz kötöttek, azonban felmerül a kérdés, hogy a mai lelkiségi irodalomban hol foglalkoznak a hasonló folyamatokkal és hol fejtik ki őket pontosabban?

A mai lelkiségi irodalmat olvasva az embernek könnyen az a benyomása támadhat, hogy egyes meditációkkal és jófeltételekkel a lelki életet jól fel lehet építeni és az Istenhez vezető utat egy kis jószándékkal birtokba lehet venni. Ekkor azonban a sivatagi atyák „óvást emelnek": a Gonoszt nem lehet egy kis jószándékkal legyőzni! Az ember számtalan képben, hasonlatban és alakban, de főleg az álcázás és a ködösítés taktikáiban kerül szembe a Gonosszal, s mivel az atyák felfogása szerint gondolatban könnyebb vétkezni, mint cselekedetben, a legdöntőbb a gondolatokkal folytatott küzdelem.

Egy második indok arra, hogy miért időszerű az atyákkal és a lelki élettel kapcsolatos tanításukkal való foglalkozás: a korai szerzetesatyák ugyanis tudják, hogy a történések, cselekedetek és gondolatok nem önmagukban és önmagukért állnak, hanem az embert a tettei előtt meghozott döntései határozzák meg. Ez a rossz cselekedetekre, bűnökre, rossz szokásokra is vonatkozik: mindegyiknek megvan az előzménye és egyetlen bűn sem lepi meg az embert, mint derült égből a villámcsapás. A lelkivezetésben és a bűnbevallásban a figyelem többnyire csak az egyes hibás magatartásokra és elkövetett bűnökre irányul, amelyeket a bűnbánó felsorol és nevén nevez. Az egyes bűnök mögött azonban a fő- és alapvető bűnök húzódnak meg, amelyekből az adott bűnt meg lehet magyarázni, mert belőlük ered. Már ez a megfontolás is azt igazolja, hogy a lelki élet szempontjából milyen jelentős a bűnlajstrommal való foglalkozás, mert segít megközelíteni és feltárni az ember alapvető magatartásformáit.

Egy további indok, ami miatt a bűnlajstrom pótolhatatlan segítséget nyújt: mind az, aki lelki életet akar élni, mind pedig az, akinek mást kell segítenie Istenhez vezető útján, tapasztalni fogja, hogy mindig előfordulnak válságok, problémák és kérdések, amiket alaposan fel kell dolgozni és meg kell válaszolni. Ha azonban a problémákat és kérdéseket kizárólag önmagukban vizsgálják és válaszolják meg, annak félrevezetés az eredménye. A bűnlajstrom és a bűnök egymás közötti összefüggéséről szóló tanítás igazolja, hogy minden hibás magatartás és minden bűn egy nagyobb összefüggésben áll és egy folyamat része. Ezért a lelkivezetésnek nem csak az egyes problémák megoldására kell törekednie, hanem a folyamat felismeréséhez és kezeléséhez kell segítséget nyújtania. Ezért azt a kérdést kell feltenni a lelkivezetésben, hogy ez az egy probléma mit jelent az egyén lelkiéletének és lelki fejlődésének jelen szakaszában. S a kérdést az egyén szempontjából kell megválaszolni és a megoldást az egyén szempontjából kell megtalálni. Ez azért fontos, mert ezek nem pusztán szellemi-lelki problémák, hanem általuk alapvető fontosságú létkérdések és élettapasztalatok merülnek fel.

Michael Schneider, Aus den Quellen der Wüste c. könyve alapján összeállította: Dr. Szabó Tamás

Mária, a Béke Királynője az Egységre hív Istennel

Drága Gyermekek! Hívlak benneteket, hogy gondolkodjatok el a jövőtökről. Isten nélkül, pusztán saját erőtökre hagyatkozva alkottok meg egy új világot; ezért vagytok elégedetlenek és ezért nincs öröm a szívetekben.

A mostani idő az enyém, és ezért hívlak benneteket, kicsinyeim, ismét imádkozni. Ha megtaláljátok az egységet Istennel, akkor kicsinyeim, éhezni fogtok Isten Szavára, és túlcsordul az Öröm Szívetekben. Tanúi lesztek Isten Szeretetének, bárhol vagytok is.

Megáldalak benneteket és ismétlem: azért vagyok itt, hogy segítsek nektek. Köszönöm, hogy követtétek hívásom. *– Medugorje, 1997. január 25. –*

Tanúságtétel – Keresztjeim és adományaim

Tanúságot szeretnék tenni a jóságos Isten mindig, mindenütt jelenlévő szeretetéről és megbocsátó kegyelméről, amely által kigyógyított hat évig tartó depresszióból. Magamról csak annyit, hogy hívő keresztény családból származom és neveltetésemnél fogva megkaptam a kellő istenhívő indíttatást.

I. Kereszt

Az első keresztemet, amelyet születésemkor kaptam, nyolcéves koromig hordhattam a nyakamban. E szent jel jelentőségére szüleim és hitoktatóim hívták fel a figyelmemet, megismertetve engem Isten szeretetével és Jézus csodálatos életével.

Azután jött a háború, az iszonyat, a félelem, a rettegés, az üldözés és a nélkülözés. Amikor feljöhettünk a pincéből, szomorúan tapasztaltuk, hogy összerombolt lakásunkból több értékkel együtt kis keresztemet is elvitte valaki „hadizsákmányként". No, de Istennek hála és dicsőség, legalább élünk! A templom is épen maradt, meg az iskola is, így eljuthattam az első szentáldozásig.

Iskolai tanulmányaim mellett balettra is jártam.

Amikor megkérdezték tőlem: „ Mi szeretnél lenni?" - azt válaszoltam, hogy táncosnő vagy apáca. Ugyanis a hittant is meg a táncot is nagy lelkesedéssel tanultam, olyannyira, hogy 1946-ban az Operaház felvett balettnövendékei közé. A színház magániskolájában hitoktatás is volt. A hitoktatás megszüntekor tanítónőm még továbbra is oktatott, de rövid idő múlva nyugdíjazták és nemsokára meghalt.

Már 9 éves koromban nagyon be voltam fogva a munkába (rengeteg próba, előadás, vasárnap sokszor kétszer is) így magánéletre és miselátogatásra nem jutott idő. Egyébként nagyon gyenge, vézna gyermek voltam.

21 éves koromban kötöttem szentségi házasságot, ugyancsak római katolikus hitű férjemmel. A házasságból egy leánygyermekem született. Ő is részesült a szent keresztségben, de miután követett a táncművészi pályán, hasonló időbeosztással küszködve nem tanult hittant, csak amit tőlem hallott Istenről. Házasságunk kölcsönös meg-nem-értettség miatt felborult. Elváltunk.

II. Kereszt

Második házasságomat szintén katolikus férfival kötöttem. A házasságból egy fiúgyermekem született, szintén meg lett keresztelve.

Férjem materialista világnézetű, így hitét nem gyakorolja, de példás, humánus családi életet él és emberséges, erkölcsös vezetője beosztottainak.

Színházi működésemet, művészi elhivatottságomat szinte egyfajta hitként éltem meg – hittem a művészet erkölcsnemesítő hatásában. Úgy éreztem, hogy tánc közben valósággal imádkozom.

Művészi, színpadi működésemmel párhuzamosan táncpedagógusi tevékenységet is folytattam. Szomorúan tapasztaltam, hogy a gyermekek istenismeretének hiánya mennyire károsan befolyásolja művészi fejlődésüket.

Egy külföldi szereplésem alkalmával Németországban kórházba kerültem (a Máltai – szeretetszolgálat által támogatott egyik kórházba).

Betegségemből felépülve hálám Isten felé abban nyilvánult meg, hogy újra imádkozni kezdtem és vettem magamnak egy kis keresztet.

A kereszt hordása miatt nyilvánosan megfeddett az iskola egyik vezetője, mondván, hogy „hogyan képes kereszttel a nyakában oktatni a jövő – politikailag elkötelezett, más ideológiát követő s azon nevelkedő – művészjelöltjeit?"

Hazatértem után kisvártatva meghalt az Édesapám. Isten nyugosztalja!

III. Kereszt

A színház zuhanyozójában egy nap valami szúrós tárgyra léptem.

Egy arany kereszt volt az. Hiába kerestem a tulajdonosát, senki sem jelentkezett érte. „Vajon mit akarhat üzenni nekem az Úristen ezzel?" – kérdeztem magamtól. A felelet nem sokáig késlekedett. Leányomat súlyos autóbaleset érte. Rengeteget imádkoztam felépüléséért. Többszöri operáció után Istennek és dr. Manninger Jenő professzor úrnak a segítségével ismét munkaképes lett.

A következő jel Istentől akkor érkezett, amikor alig két év után ismét autóbalesetet szenvedett a leányom, de most azzal a különbséggel, hogy ő okozta, akaratlanul, egy részeg kiskatona halálát.

„Irgalmas Isten! Miért büntetsz így?" – kérdeztem és lázadoztam újra. Megfelelő büntetés után felmentették a lányomat. Isten nyugosztalja áldozatát. Én pedig ismét dicsőítem az Urat kifürkészhetetlen szándékaiért.

A talált keresztet ugyanolyan váratlanul vesztettem el a színpadon, mint ahogy ráleltem.

Miután a táncművészi pálya életkori sajátosságokkal igencsak összefügg, az ember egy idő után elveszíti esztétikai lehetőségeit.

Harminchét évi aktív működés után kértem szakmai nyugdíjaztatásomat. Ez a tény annyira nyomasztóan hatott rám, hogy depresszióba estem. Elment a hangom. Tanítani sem tudtam hang nélkül, így az iskolai

feladataimat sem tudtam ellátni. Kértem felmentésemet.

1990-ben váratlanul meghalt az Édesanyám is. Depresszióm elmélyült. Az Édesanyámat temető atya, Bednárik Dénes, a Kőbányai Szent György templom káplánja hívta fel figyelmemet arra, hogy depresszióból csak Isten szeretete gyógyíthat ki, csak Ő gyógyíthatja meg fájó, élet-okozta lelki sebeimet. Ő lett a lelkigondozóm. A vele való beszélgetések olykor annyira feloldották lelkem görcseit, hogy még hangosan imádkozni is tudtam. Biztatása nyomán katekézisre jártam, majd egy unokatestvérem elvitt a leányfalui Lelkigyakorlatos Házba. A lelkigyakorlatot Morlin atya vezette. Életgyónásom után további biztatást kaptam tőle, hogy visszatalálhassak az Isten felé vezető útra. Boldogan tértem vissza a lelkigyakorlatról, de boldogságomat ismét beárnyékolta szeretett lelkigondozóm halála. Nyugodjék békében.

IV. Kereszt

A hangom ismét elment. Rettenetes volt így hang nélkül kommunikálni, még türelmetlen családtagjaimmal is. Nem tudtam telefonálni, nem tudtam megértetni magamat senkivel, hang nélkül sírtam.

Az új, élet hozta szerep, amely a háziasszonyi tevékenységre összpontosult, nem elégített ki. Haragudtam az egész világra, a környezetemre és nem találtam a kivezető utat ebből a lelki sötétségből.

A Jóisten megsajnált és reménysugárként egy tündéri kisunokát küldött vigasztalásul. Átmenetileg a hangom is visszatért örömömben. Legyen áldott érte szent neve!

1994 decemberében egy este templomba igyekeztem. A sáros, sötét utcára lépve valami kemény tárgyra léptem. Egy arany kereszt volt. „Már megint! Ugyan mit akarsz mondani nekem, Istenem, ezzel az újabb kereszttel?" - morfondíroztam magamban. A keresztet eltettem és tanácstalanul néztem körül, vajon ki veszíthette el? A templom harangja jelezte, hogy már nem érek oda a misére. „Milyen érdekes – gondoltam – én Jézushoz igyekeztem és Ő maga jött elém." A keresztet el akartam ajándékozni, de kinek? Manapság sokan hordanak keresztet, akiknek ez a szent tárgy nem a hit jele, csupán fülön függő csecse-becse. „Na és te? – kérdezte a lelkiismeretem –, te vajon miért hordod? Mert most szabad? Vagy mert most előnyös, vagy mert ez valóban a hit melletti kiállásodat jelenti?"

Tudod-e, hogy milyen felelősség hordozni azt a kockázatot, hogy az ember keresztet visel?

Azt hiszem igen, de még nem tudom hangosan kimondani, mert nincs hangom.

Igen! Most már értem! Megértettem Isten szavát. Az a szándéka, hogy hordozzam nem csak a magam, de a más keresztjét is. Nem a nyakamban, hanem a szívemben.

Az 1995-ös év már úgy kezdődött, hogy az egész családom beteg lett, jómagam is. Betegségek, halálesetek, válóperek, munkanélküliség.

Az egyik fülemre süket lettem. „Istenem" – imádkoztam – „nem elég, hogy nem beszélek, most már meg is süketültem." Kórházba kerültem. „Drága doktor úr, segítsen rajtam" – kértem az orvost. És segített, Istentől kapott adományát, a gyógyítást megfelelően vetette latba.

A fülem kis műtétje után a hangomat is igyekezett megfelelő módon visszahozni. Nyugtatókat rendelt. Gyönyörű tavasz volt. A madarak a kertben magasztalták az Urat és hirdették az Ő dicsőségét. Kiültem a kórház erkélyére, amely a Szent György templom felé nézett és imába merültem.

Szívemet isteni béke járta át és én lassan, szótagolva, mint egy kis első elemista, hangosan imádkozni kezdtem:

Miatyánk, aki a mennyekben vagy
Szenteltessék meg a Te neved

és a Jóisten így szólt hozzám: „Szállj magadba és gondolkozzál el az életedről!" „De hiszen én mindennap azt teszem, Uram" – perlekedtem. Én dolgozom, főzök, mosok, takarítok, gyermeket nevelek, betegeket ápolok, haldoklókat segítek!

„Igen, de hogyan teszed? Bosszankodva, türelmetlenül, szitkozódva, magadat áldozatnak tekintve, szeretetlenül. Tanulj meg kiengesztelődni, megbocsátani, elviselni, megérteni másokat, higgy, remélj, szeress!"

Berohantam a betegszobába és hangosan azt mondtam a betegtársaimnak: „Hogy szolgál az egészségük?" – mert az enyém kitűnően.

Még jó, hogy feküdtek az ágyukban, mert mindannyian először hallották a hangomat. Aztán hazatértem, és egy általam írt ünnepi verssel köszöntöttem a férjemet a házassági évfordulónk alkalmából.

Utóirat. Most 1966 decembere van. Elvégeztem a gyógyító imaszemináriumot. István atya újabb reményeket oltott a szívembe. Isten áldja meg Őt fáradságos pedagógusi munkásságáért!

Kérlek Istenem, adj nekem mindig nyitott szívet, hogy megláthassam a segítségre szorulókat, hogy értő füllel halljam meg a panaszukat. Hogy legyen hangom vigasztalásukra, hogy szerető hívásodra hozzád és szent Fiadhoz, Jézushoz irányíthassam az Őbenne hívőket, hogy kiengesztelődhessek azokkal, akikre nehezteltem és mindenkoron beletörődhessek szent akaratodba. Amen.

Galántai Csabáné

Hogyan állunk hibáinkkal és bűneinkkel?

Amikor beléptem a szemináriumba, hogy pap legyek, első ízben kerültem érintkezésbe mindenféle lelkigyakorlattal: reggelenként másfél óra a kápolnában (szentmise, reggeli ima, elmélkedés), napközben még szentséglátogatás, rózsafüzér és esti ima; hetenként gyónás, havonta rekollekció, évente egyhetes lelkigyakorlat és közben egy csomó jó elhatározás.

Olykor sikerült 1-2 hétig vigyázva járni, de öt év megtanított rá, hogy tudjam: pontosan ugyanaz vagyok, mint amikor elkezdtem. Már azt gondoltam keserűen: „Van-e egyáltalán hivatásom? Hiszen öt év alatt semmi sem javult bennem és még mindig ugyanazok a hibáim."

Később, mint pap, azt láttam a gyóntatószékben és a családlátogatásoknál, hogy mások is ugyanígy vannak ezzel. Többen megpróbálják, hogy a maguk részéről megtegyék a legjobbat, amit tudnak, de megrekednek és aggályosakká válnak. Mások a középszerűséget választották. Éreztem, hogy a „jó elhatározásokkal" csak megreked az ember, önelégült lesz vagy felületes kereszténnyé válik.

Egyszer azután felfedeztem Pál apostol szavát: nem a magunk igaz-volta által leszünk igazak, sem a magunk erőfeszítésével, hanem kizárólag Jézus Krisztus iránti hitünk által és hozzá fűződő kapcsolatunkon keresztül. (Róm 1,17 és 2,21, Gal 2,15-16). Ez döntő kinyilatkoztatás lett a számomra. Megérlelődött bennem az elhatározás: „Uram, mától kezdve semmiféle jó elhatározást nem teszek, nem harcolok tovább a bűneim ellen, mert minden hiába, nem változom meg."

Eddig magam próbálkoztam, de írva van: „Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit." Nem kísérletezek tovább. Ha Te, Uram, másmilyennek akarsz, neked kell gondoskodnod róla, hogy meglegyen. Én mostantól minden energiámat arra használom, hogy amennyire régebben magam birkóztam bűneimmel és a magam mestere akartam lenni, mostantól ugyanannyira csak a Veled való barátságnak éljek.

Ettől kezdve belépett életembe a szabadság, szabaddá váltam mindenféle kötelességgel, szorongással, törvénnyel, bűntudattal és görcsös feszültséggel szemben. Életem pozitívabb lett. Felfedeztem Jézus barátságát és azt, hogy ez az egyetlen mérvadó, és hogy Mennyei Atyám is szeretettel tekint rám és azt mondja: „Amit Jézusnak mondtam, neked is szól: Te vagy az én szeretett fiam, kedvem lelem benned. Ne félj attól, hogy jól csinálsz-e mindent, mert én melletted állok."

Isten nem bűntelen embereket keres, hanem barátokat

Egyszer a Habakuk 1,13-ra esett a pillantásom a Bibliában: „Szemed tisztább annál, hogysem a gonoszságra tekints, a nyomorúságot nézni sem tudod."

Meglepődtem: mi van itt? Isten nem látja a rosszat, s hogy nem is láthatja? De hiszen Isten látja a rosszat és a gonoszságot a világban – gondoltam. Az Úr azonban akkor ezt mondta nekem: „Nem! Ti látjátok a rosszat, ti néztek a dolgok fonákjára és ti nézitek mindig a bűnt és a rosszat önmagatoknál és másoknál. De én mindenkinél a jót nézem."

Akkor a bűnös asszony történetére gondoltam, aki Jézus lábát kente olajjal. (Lk 7, 36) Ebben a történetben minden szereplő a bűnre gondol: maga az asszony, a vendégek, a vendéglátó, csak Jézus nem. Ő csak a megmutatkozó szeretetet nézi és ez felüdíti. Az Ő tekintete – tehát Istené – nem a bűnökre néz, hanem a bűnösre, akit szeret. Még a Golgotán is pártfogásába veszi őket: „Atyám, bocsáss meg nekik, nem tudják, mit tesznek". Ilyen Jézus! Hasonlít Atyjára, hiszen mindig azt teszi, ami kedves előtte.

Miközben ezeket gondoltam, azt mondta az Úr nekem: „Láthatja talán a Nap az árnyékot?" Meglepő gondolat! Nem! A Nap sosem láthatja az árnyékot: csak a napos oldalt „látja." Az árnyék a túloldalon van. És ha a Nap megnézné a túlsó oldalt, az árnyék gyorsan átfordulna.

Ugyanígy Isten a szeretet napsugarát árasztja minden emberre, azokra is, akik vétkeznek. Nem a bűneiket figyeli, hogy lesújtson a bűnösre, elzárva tőle szeretetét, hanem szereti a bűnöst, aki ha felismeri és befogadja Isten szeretetét, „eltűnik" a bűne. Mert az ember csak akkor tud vétkezni, ha kizárja magából Isten szeretetét. Ő „világosság és benne nyoma sincs a sötétségnek." (1Jn 1,5) Sőt, ahol Isten megjelenik és ahová tekintetét fordítja, eltűnik a rossz. A Bibliában ez áll: „Ó, Istenem, tekintetedet emeld föl, ragyogjon ránk arcod, hogy megszabadíts minket." (Szám 6,26 és 80)

Képzeljük csak el: hívni kezdjük Istent. „Ó, Istenem, emeld rám tekintetedet!" Ez azt jelenti: „Nézz fel" – és Isten ránk tekint. Szeme ránk sugárzik. Ha egy ember néz, akkor fény esik a szemére, így lát. Istennél fordítva van: ha Ő néz, akkor fény árad ránk, az Ő tekintete: gyöngéd irgalmának világossága. Olyan ez, mint egy autó reflektora: fényt bocsát ki és a sötétség tisztul

előle. Így csak Isten szerető fényébe kell belépnem és a bűnnek minden árnyéka eltűnik előle. Mi, emberek, hajlamosak vagyunk rá, hogy a bűntől szabadnak jelentsük ki magunkat és mentegetőzzünk: „Nem így gondoltam", „Nem is volt az olyan rossz." Vagy: „Beszámíthatatlan voltam". De az ember a kibeszéléssel vagy mentegetőzéssel nem old meg semmit. Azzal sem, ha megmarad az önvádnál és gyötri magát önmarcangolással, vagy lebénul. Jézus azt mondja, hogy éppen úgy, mint bármely más betegségnél, vigyük a bűnt először világosságra, az Ő szeme elé. „Ez az ítélet: a Világosság a világba jött. Aki az igazságból való" (tehát nem az, aki „derék", hanem az, aki őszinte, egyenes és nyílt), „az a világosságra jön." (Jn 3, 19)

Nem az itt a követelmény, hogy bűntelenek legyünk, hanem az, hogy Jézushoz menjünk bűneinkkel, és akkor bűnünk elenyészik, mint az árnyék és csak a fény marad. Az első ember elbújt a fák közé a paradicsomban: elrejtőzött a bűnével és ottmaradt, amint mi is tennénk. A lator a kereszten nem azt mondta: „Sajnálom", vagy: „Bár jóvátehetném!", hanem Jézushoz fordult: „Uram, emlékezzél meg rólam országodban." Jézus azt felelte: „Még ma velem leszel a paradicsomban." És a béna, akit a tetőn át bocsátottak le Jézus lába elé, nem is gondol bűneire, hanem csak bénaságára. Jézushoz jut, és ez már elég. Jézus azt mondja neki: „Bízzál fiam, bűneid meg vannak bocsátva." A Jézussal való találkozás a döntő.

Az evangéliumban van egy példa a gyónásról, olyan gyónásról, amely talán a mi elgondolásunk szerint egészen jónak tűnik, s ez Júdásé. Volt bánata, mert elment a papokhoz és megvallotta: „Vétkeztem, elárultam az ártatlan vért." Sőt, jóvá is tette, mert az árulásért kapott pénzt visszaadta. Azt mondhatnánk: mit akarunk még többet? S mindez mégsem használt neki, mert nem tette meg azt az egyvalamit, amit még meg kellett volna tennie: nem ment Jézushoz, hogy elfogadja az Ő szeretetét.

Tehát nem a bűneiddel való elszámolás szabadít meg, sőt a jóvátételi szándék sem. Ezek az önmegváltás próbálkozásai. Ezért áll a zsidókhoz írt levélben:

„Mivel a törvény csak árnyéka az eljövendő javaknak, ...még azokkal az áldozatokkal sem tehette tökéletessé a résztvevőket, amelyeket évről évre, megszakítás nélkül bemutattak... Ellenkezőleg, éppen ez emlékeztette őket évről évre a bűnre." (Zsid 10, 1-3) Így a bűnöket szinte magunkhoz húzzuk. Jézus azonban arra hív meg, hogy járuljunk hozzá őszinte szívvel, hitből fakadó bizalommal, hiszen a szívünk megtisztult a rossz lelkiismerettől. (Zsid 10, 22) Jézus jelenlétében nem csak a bűn tűnik el, hanem még a bűntudat is, az adósság tudata. Úgy megszabadulsz a bűn érzetétől, mint egy ma született gyermek.

Jézus az Ő igehirdetése során előfeltételként állítja fel a kérdést: „Hiszel az evangélium örömhírében?" (Mk 1, 14-15) Vagyis, hogy „Atyád, az Isten személyesen szeret téged, amint vagy. Mindnyájunk számára nyitva áll a menny, kivétel nélkül. Igen, számotokra is! *Szeret benneteket az Isten!* De egyes jámbor emberek azt mondják: „Gondolod, hogy ilyen könnyen megy a dolog? Neked magadnak is hozzá kell tenned valamit és új életet kell kezdened." Tehát kikötések vannak .... És így mi magunk csukjuk be az ajtót a különben nekünk felkínált isteni szeretet előtt. Mert az ember olyan szívesen nyújtana valamiféle teljesítményt, hogy azt mondhassa Istennek: „Azért én is tettem érte valamit, tehát most megérdemlem a mennyországot." Ezért mondja Jézus, hogy: „Ha mindent megtettetek is, mondjátok, hogy csak haszontalan szolgák vagyunk, csak azt tettük, amit parancsoltak", és hogy „utcanők és bűnösök" sokszor hamarabb jutnak a Mennybe, mint jámbor, egyházi emberek. (Mt 31,31)

A 2Kor 5,12-21-ben az áll, hogy Isten kiengesztelte magával az egész világot. Nem Isten szorul rá, hogy kiengesztelődjék, Ő nem rossz. Ő bennünk csak a jót látja, a szépet, amit mindegyikünkbe elhelyezett, még-ha még olyan kis szikrácska is az.

Végtelen türelemmel foglalkozik azzal, hogy ezt a parányi jót élesztgesse. A negatívumokon túlra tekint, ezeket idővel kigyomlálja. A rosszat a jóval győzi le. (Róm 12,21) Ő végtelenül pozitív és optimista. Csak mi magunk nem engesztelődünk ki önmagunkkal, tökéletlenségeinkkel, egymással és Istennel. Mennyei Atyánk ezt mondja: „Fogadd el magad tökéletlenségeiddel együtt, amint én vállalak." Ezért mondja Pál: „Rám van bízva a kiengesztelődésnek ez az üzenete. Isten nevében mondom hát neked: engesztelődj ki." Fogadjátok el ezt a felhívást!

Simulj Mennyei Atyád ölébe, mint egy gyermek, aki megütötte magát és sírva megy az édesanyjához. Isten majd azt mondja neked: „Görnyedten jársz bűneid súlya alatt és szomorúnak érzed magad az adósság-tudattól? De hiszen én szeretlek téged! Te az enyém vagy, hozzám tartozol. Átveszem tőled a terhet, mert Jézus már megfizetett érted. Nem kell már vétkeidre gondolnod."

És ettől kezdve nekünk már csak *az a dolgunk, hogy Isten szemével felfedezzük magunkban a szépet és a jót.* Azzal a szemmel, amely mindig csak meleg szeretetet és fényt sugároz. S mi meg is kapjuk Isten szemét, hogy azzal lássunk és biztassunk másokat. Mert ugyanaz az érzület lesz bennünk, Isten gyermekeiben is eleven, mint amely Istenben van, hogy másoknál is csak a szépet és a jót fedezzük fel, a rosszat pedig hagyjuk, amint a fény hagyja az árnyékot.

Bocsásd meg a mi vétkeinket, ahogyan mi is megbocsátunk az ellenünk vétőknek. Adósságukat elengedjük. Amen.

❂

A szerző nem azt akarja mondani, hogy az akaratnak nincs szerepe a lelki fejlődésben, a szentgyónás fontosságát sem akarja kétségbe vonni. Csupán azt hangsúlyozza, hogy Isten szeretete legyen minden küzdelmünk középpontjában. Jézus maga mondta „ha valaki követni akar engem, tagadja meg magát." (Lk 9,23) Ebből csak a mondat második felét hangsúlyozzák sokan és nem figyelnek az elsőre („engem"), a szerető szív lángolására, amely képessé tesz a követésre. -szerk. megj.

„Rátekintett alázatos szolgálóleányára"
– A gőg gyökerei –

Az alázat az egyik legnagyobb és egyben az egyik legritkább erény, az isteni szeretet megosztásának egyik feltétele, amelyre Éva nem volt képes. Az új Éva, aki Fia érdemei által belépett abba a kapcsolatba, amely megszakadt Isten és a teremtmény között, már fogantatásától kezdve egészen alázatossá lett és a gőg nem tudott erőt venni rajta.

De mi is a gőg? Gyökereit a másikban való kételkedésben találjuk meg: Isten talán elrejtett valamit az ember elől, hogy uralkodhasson fölötte?

Vajon eltakart valamit magából csak azért, hogy Ő legyen az első és a legnagyobb a szeretetben? A gőg azon az illúzión alapszik, hogy Isten tartozik nekünk valamivel, amitől nagyobbak lehetnénk. Ezt jelképezi a Teremtés könyvében a tiltott gyümölcs, a tiltott tudás fája. A tiltás csak a gyanút erősíti bennünk. Az embernek pedig meggyőződése, hogy ha szembeszáll a tiltással, azaz Isten szintjére kerül a tudás terén, akkor hasonlítani fog rá.

Ezzel kilépünk a csodálatból és a dicsőítésből, amint Lucifer is tette. A hűséges angyalok vezetője Mihály, akinek neve ezt jelenti: „ki olyan, mint Isten?" A neve elmondja, hogy kicsoda ő valójában: rácsodálkozás Isten szépségére és nagyságára. Lucifert pedig úgy is nevezhetnénk, hogy „ki olyan, mint én? Talán nem vagyok én is Istenhez hasonló?"

A gőg feltétele tehát az, hogy önmagunkba fordulunk és csodálatos szeretetkapcsolatunk ezáltal megtelik kételkedéssel, majd romba dől. Istennek ugyanis az a terve az emberrel, hogy hasonlóvá tegye önmagához: ez a Megtestesülés és a megváltás célja.

A kételkedés ugyanakkor a türelmetlenség bűne is, amelyet szintén megtalálunk minden gőgös viselkedésben: „Ha Isten netán nem teljesítené, amit megígért, nekem kell cselekednem".

Az ember egész lélektanát meghatározza a gőg, ez elől egyetlen ember sem tud elmenekülni. Szent Pál ezt az élet gőgjének nevezi. Nincs olyan gyermek, aki ne gyanúsítaná apját azzal, hogy eltitkolt előle valamit, amit önmagának akart megtartani. Ráadásul, ha egy gyermeket eltipor apjának személyisége, akkor arról fog álmodozni, hogy felnőttként mindenkinél nagyobb lehessen és olyan hamis személyiséget talál ki magának, amit azután állandó veszélyben fog érezni és ezáltal lehetetlenné teszi emberi kapcsolatait.

Ez a jelenség nem csupán a súlyos betegeknél fordul elő, hanem kissé enyhébb változatban Ádám minden fiánál és Éva minden leányánál is. Ennek súlya még az erős érzelmi kapcsolatokra is ránehezedik és az ember gyanakodva tekint a másikra, kétségbe vonva szándékainak tisztaságát. Mindez megakadályozza önmagunk teljes odaadását.

Amikor felismerjük ezt a természetünkből fakadó, kikerülhetetlen eltévelyedést, arra is rájövünk, hogy *a tökéletes alázat csakis isteni természetű lehet.* Felfedezzük, hogy a szeplőtelen fogantatás, vagyis az eredendő bűntől való megóvás nélkülözhetetlen volt ahhoz, hogy egy teremtmény úgy tudjon szeretni, hogy még csak fel se tételezze a rosszat. Az alázat gyökere tehát abban áll, hogy képesek vagyunk önmagunkból kilépve szeretni, azzal a tökéletes szeretettel, amely elűzi a félelmet.

A próféták belekóstoltak az alázatba, de nem voltak állandóan ebben az állapotban, hanem csak akkor, amikor Isten Lelke „szállta meg" őket és megízleltette velük a Lélekben való szegénységet, amely szelídségből, alázatból és kiüresedésből áll. Keresztelő János jó példája a próféták alázatának és ezt azzal mutatja meg nekünk, hogy megsemmisíti önmagát Isten Báránya előtt és hírül ad valamit: olyasvalakiről beszél, aki nagyobb nála és ő még arra sem méltó, hogy saruszíját megoldja. Jézus pedig azt mondja, hogy aki a legkisebb a mennyek országában, nagyobb Keresztelő Jánosnál.

A Nyolc Boldogság lelkülete végül is a keresztény szentségben fog bőségesen kiáradni és belőle virágzik majd ki az alázatos és szelíd szegénység. Ez a szentség részvétel Krisztus létében, szelídségében és szívének alázatában, ám ez a részvétel a földön még nem lesz tökéletes.

Egyedül Mária tökéletes, mert olyan kegyelemben részesült, amelyet mi még éppen csak megízlelhetünk. Amikor Mária a Magnificátot énekli, nem úgy beszél a saját alázatáról, mintha olyan erény lenne, amit ő szerzett meg, hanem Isten művének tekinti, amely az Atya alázatának gyümölcse. „Rátekintett alázatos szolgálóleányára." *Isten egészen a földig hajol és ebben áll az Ő nagy győzelme:* leereszkedett, megalázta önmagát és szolgai alakot öltött. A Magnificat ezen sorát a következő módon is le lehetne fordítani: lehajolt szeretetének alázatos rabszolgája fölé....

Hogyan is ne énekelnénk Máriával együtt? Hogyan is ne adnánk hálát Istennek azért, mert lehetővé tette a lehetetlen kiengesztelődést?

Mária alázatát szemlélni azt jelenti, hogy önmagunk számára is elfogadjuk azt, belépünk Mária lelkületébe, aki Isten alázatát hordozza.

Efraim testvér

Szabad lettem! Alleluja!

Szeretném megosztani a Marana Tha olvasóival azt a szabadulást, amit rajtam az „r véghezvitt.

14 éves korom óta dohányoztam, 18 évesen lettem keresztény s így elsőáldozó és azóta szerettem volna leszokni a cigarettáról. A sok próbálkozás ellenére az utolsó hét év alatt egyáltalán nem sikerült abbahagyni, még a terhességek idején sem. El lehet képzelni, hogy minden módszert végigpróbáltam - próbáltam abbahagyni radikálisan, fokozatosan, dohányzás elleni gyógycigarettával, jógalégzéssel, böjttel és imával, kértem közösségtől imát, testvértől imát, atyától kézrátételes imát és semmi eredménye nem volt, egész egyszerűen ez a szenvedély erősebb volt mindennél. Miután hiába harcoltam ellene, próbáltam a gyökereit keresni, hogy miért kezdtem el, ott gyógyulást kérni, hiába. Próbáltam elfogadni magamat így és nem harcolni ellene. Ebben a fázisban voltam éppen, amikor a *Lélek Szava* c. újságban olvastam, hogy Salkaházi Sára testvér boldoggá avatásához imameghallgatásokat gyűjtenek, így aki teheti, ügyes-bajos dolgaival forduljon hozzá. Egy misén, amit az ő emlékezetére mondtak, ezt meg is tettem.

Életrajzát olvasva tudtam, hogy ő is szenvedélyes dohányos volt és leszokott, így számíthattam a megértésére. Hozzá kell tennem, hogy a szentekkel nincs intenzív kapcsolatom, néha a gyerekeim védőszentjeivel szoktam kapcsolatot felvenni, de mindig zavarba hoz a dolog, így ez kissé nehéz volt számomra, de végül is sikerült.

Nagyon sokáig semmi sem történt, de mivel eléggé rezignált, sőt a sok sikertelenség miatt már-már cinikus voltam e téren, nem tört le különösebben a dolog.

Augusztusban megtudtam, hogy ismét kisbabát várok. Teljes erővel újra elkezdtem a harcot a leszokásért. Most igazán mindent beleadva, egy nap sikerült csak 3 szálat elszívnom, ez volt az összes eredmény. Fel kellett, hogy adjam. (Pedig gyűlöletes látvány számomra egy dohányzó kismama és ez szörnyű bűn a szememben, mégis).

Egy novemberi vasárnap gyónni mentem. Templomunkban mindig két pap gyóntat a mise alatt és én mindig ugyanahhoz megyek, ha ott gyónok. Most hosszú sor várt oda, a másikhoz pedig senki. Megsajnáltam a másik papot, szegény, biztos nem örül neki, hogy hozzá nem mennek, gondoltam, ezért most odamegyek. A békesség ellen elkövetett bűneimet, veszekedéseimet gyóntam meg és csak úgy mellékesen megemlítettem a cigarettát is, hogy újabban túlzásba viszem, nem vagyok mértékletes. A válasz az volt, hogy „most ne a békességgel foglalkozz, hanem azonnal hagyd abba a dohányzást". Most, a mise után dobjam el, ami nálam van és többé ne gyújtsak rá. Mondtam az atyának, hogy lehetetlen, ezt nem tudom megtenni. Azt mondta, rendben, akkor hétfő reggeltől ne gyújtsak rá, de ez az utolsó szava, és ez lesz az elégtétel. Elfogadtam, de úgy éreztem magam, mint akire egy mázsás sziklát raktak. Lehetetlennek látszott, hogy betartsam, márpedig ha az elégtételt tudatosan nem végzem el, bűnt követek el. (Két dolgot hozzáteszek: a pap nem tudta, hogy kisbabát várok és számtalanszor meggyóntam már a dohányzást. Olyan előfordult már, hogy azt mondták az atyák: „Ó, ez nem bűn, én is dohányzom", de ilyen még soha.)

Egész vasárnap ez járt a fejemben és ahogy gondolkodtam, egyre inkább úgy éreztem, ezt maga Jézus parancsolta nekem a szentgyónásban. Meleg, erőteljes szeretet járt át és valamiféle bizonyosság afelől, hogy ez tényleg az Ő konkrét akarata és most meg is adja ehhez holnap reggeltől az erőt, noha én tudtam, hogy nem vagyok képes ezt megcsinálni.

Azóta egy hónap telt el és én nem dohányzom! Három napig egyfolytában fájt a fejem, pokol volt mellettem élni egy hétig, de a családom hős volt, és mindezt vállalta. Egy hét után már a békesség is helyreállt, és hihetetlen, de ki merem mondani, SZABAD VAGYOK! Gondolom, világos, hogy erre én képtelen voltam, ezt Jézus tette, mert végre beláttam, hogy nekem nem megy. Hála és dicsőség a szabadító Úrnak, és köszönet Sára testvérnek a közbenjárásért!

Gréti

HINNI ÉS SZERETNI

A hit ott kezdődik, amikor az ember azt mondja Istennek: „Uram, mit akarsz, hogy cselekedjek?" Ebben a mondatban ott van a mindent adás, és a mindenre való készség akarása. Ez már nemcsak az ember szava, hanem a Szentléleké is, aki állandóan inspirál a tökéletes önátadásra és ott van minden hit-aktusban. Ezért ragyogtatja fel a Lélek Isten arcát a kereső előtt, hogy az – elragadtatva Isten szépségétől – vágyakozzon Őt egész szívvel szeretni és ebben a szeretetben magát tökéletesen átadni. Embernek lenni annyi, mint szeretni. Hiába él valaki luxus körülmények között és hiába szerzett diplomát, hiába ismeri a kultúra legújabb termékeit, ha nem szeret, nem igazán ember. Sőt, embertelen szörny is lehet, aki előbb-utóbb tönkreteszi azokat, akikkel kapcsolatba kerül.

Néha elgondolkodik az ember, hogy a demokratikus átalakulás óta miért nem növekedett a hívő emberek száma ugrásszerűen hazánkban?

Sokan kísértésbe esnek, hogy felmentsék a mai embert az Isten melletti döntés alól a fárasztó munkára, az agyonhajszoltságra, az időhiányra, stb. hivatkozva. De lehet, hogy egész máshol kell keresni a baj okát. Talán ott, hogy a fogyasztói társadalomban annyira

önzővé vált az ember, hogy szeretetképessége a minimális szintre süllyedt vagy egészen elveszett.

A hit előfeltétele pedig a szeretet. Aki nem akar önzetlenül szeretni, az nem tud hinni, mert nem tud kilépni önmagából. Képtelen kapcsolatba lépni azzal az Istennel, aki maga a végtelen szeretet. Önmagába zárt ember lesz, aki önmaga imádatában él. Minden Istenről szóló beszéd érintetlenül hagyja, mintha nem is hallaná, mert érzi, hogy el kellene hagynia önmagát, ha hinni akarna.

Ezért az újraevangelizációt azzal kellene kezdeni, hogy az embereket megtanítanánk a szeretet alapjaira. Föl kellene velük ismertetni, hogy miért jó nekik, ha elhagyják önimádatukat és elkezdik Istent imádni. (Imádni annyit jelent, mint feltétel nélkül szeretni, mindennél fontosabbnak tartani és ezt szavakban is kifejezni).

Rá kell vezetni őket arra, miért jó, ha elérik azt a szintet, amit a Teremtő tervezett, vagyis igazán emberek lesznek és nem embertelen gépek.

Mit jelent szeretni? Időt és energiát áldozni arra, hogy másokon segítsél, hozzájuk jószívű légy. De az is beletartozhat, hogy másokat megvigasztalj, harcolj az igazságért vagy betegeket meglátogass, ígéretet megtarts, a fölvállalt munkát elvégezd, a másikban meglásd a jót, segíts kibontakozásában, stb.

Sokan azt gondolják, hogy vannak fontosabb dolgok is, s ez periférikus kérdés. Pedig éppen ellenkezőleg: ez központi kérdés. Mert aki nem hisz, az nem szeret, aki nem szeret, az nem ember, aki nem ember, az boldogtalan és boldogtalanná teszi a környezetét. Sőt örök sorsát is eljátssza és kárhozatra juthat. Aki vállalja a harcot önmagával és megtanul jézusi módon szeretni, az a legnagyobb győzelmet szerzi meg. Igazi, sikeres ember lesz!

Katona István

A Szentlélekben megújult keresztény lelki vonásai

1) A Biblia szeretete, mint Isten személyes üzenetének elfogadása.
2) Dicsőítő, hálaadó ima, szemlélődés, imádat gyakorlása.
3) Isten jelenlétének tudatosítása és átélése.
4) Egymásért való ima, mint a hitbeli küldetéstudat felfedezése.
5) Spontán ima gyakorlása.
6) Isten iránti bizalom és Isten működésének bizalommal teli elvárása.
7) Lelki és hitbeli növekedés igénye.
8) A Szentlélek vezetésének hangsúlyozása az egyéni és közösségi életben.
9) A belső szabadság átélése és kinyilvánítása (pl. fölemelt kar, dicsőítő ima stb.), egyénileg a bűn alól való felszabadulás örömének átélése.
10) Isten hatalmának és nagyságának tudatosítása, amely előtt az ember átérzi szegénységét és hálával fölismeri, hogy mindent Istentől kapott.
11) Krisztus titokzatos teste iránti érzék. Ennek fölépítése iránti vágy a karizmák által, Isten országának tisztább látása és az egyéni feladat felismerése.
12) A szentségek megközelítése a Szentlélek oldaláról.
13) Törekvés a szív tisztaságának elérésére, az aszkézis szükségességének meglátása, és a Lélek által a belső történések iránti érzék kialakulása.
14) A megváltás kiemelkedő jelentőségének fölismerése.
15) A földi életet úgy tekinteni, mint megkezdett örök életet, és ezt a végső célt szem előtt tartva élni a hétköznapokat.
16) A megszentelődés fontossága, mint hűség az alapdöntéshez (megtéréshez).
17) A megtérés fontosságának hirdetése, mint személyes odafordulás Istenhez.
18) Elfordulás a hamis vonzalmaktól (bálványok).
19) A gonosz lélek személyes létének fölismerése és az ellene való harc.
20) A Szentlélek által megismerni Krisztust és az Atyát.
21) A Szentlélek befogadása, az Ő fölismerése úgy, mint aki a hitet kibontakoztatja és mint aki feltétele a Fiúval és az Atyával való kapcsolatnak.
22) Közösségtudat (egyháztudat), mint a keresztény lét kiteljesedésének feltétele.
23) Lelki öröm a Szentlélek által fölszabadított élet fölött és azért, mert az Úr végtelenül szeret, és már itt a földön részesít dicsőségében.
24) A javak megosztásának fontossága és a testvériség felfedezése.
25) Istenélmény és lelki tapasztalatok fontossága.
26) A Szentléleknek és működésének megtapasztalása.
27) A Lélek-keresztség, mint a keresztségi és a bérmálási ígéret megújítása.

K. I.

A schönstatti apostoli lelki megújulási mozgalom

A kegyelem helye

Schönstatt a Rajna partján fekvő német falucska. A település neve magyarul: csodálatos hely.

A Mi Asszonyunk, a Háromszor Csodálatos Anya, Schönstatt Győzelmes királynője tiszteletére emelt kicsinyke szentélyből – Pater Joseph Kentenich jóvoltából – egy nemzetközi katolikus mozgalom bontakozott ki. Különféle egyházi szolgálatok révén a schönstatti eszme mind az öt földrészen meghonosodott. A mozgalom a hétköznapok teljes megszentelését tűzte céljául.

A keresztény hit és élet elleni megnyilvánulások, valamint a lelki szükségletek iránti általános érdektelenség közepette a Schönstatt Mozgalom „új embert" kíván formálni, „új közösségben". Másként fogalmazva: a mozgalom olyan emberekre épít, akik a Szűzanya iránti őszinte ragaszkodásuk és mély apostoli lelkületük révén tovább tudják adni hitüket másoknak. A családban éppúgy, mint a munkahelyükön, az utcán vagy éppen az iskolában.

Az alapító szándéka

Az előkészítő okmány – 1912. október 27.

„Mária védnöksége alatt el akarjuk sajátítani az önnevelés tudományát, hogy erősek, szabadok, papi karakterrel bíró személyiségek lehessünk.

Önmagunkat szeretnénk tehát nevelni, ami nemes és magasztos cselekedet. Napjainkban az önnevelés a neveléssel kapcsolatos kérdések középpontjában áll. Az önnevelés sürgető feladat a vallás, az ifjúság és a hétköznapok számára is.

Az a feladatom, hogy mindenemmel és teljes énemmel mások rendelkezésére álljak: tudásommal és tudatlanságommal, képességeimmel és sutaságaimmal, de legfőképpen szívemmel.

Olyan szervezetet szeretnék létrehozni, amelyben a „mi" nem egyenlő az „én"-nel. Ez azt jelenti, hogy semmit, teljességgel semmit nem kívánok tenni a társam beleegyezése nélkül. Nem rövid életű műre gondolok, hanem olyan alapítványra, amelyet valamennyi jövendőbeli generáció hasznosíthat. Buzgóságunk, tudásunk és intelligenciánk egyaránt utódaink hasznára lehet. Meggyőződésem, hogy ha mindannyian összefogunk, létrehozhatunk valami hasznosat."

Az első alapító okmány 1914. október 18-án született. Pater Kentenich üzenete ma is érvényes. A második alapító okmány keltezése 1939. október 18.

„Mindnyájan érezzük, hogy egy nagy világkatasztrófa felé közeledünk, egy hatalmas fordulóponthoz. Újra és újra feltesszük a kérdést: a jelen történései miatt építette az Isteni Gondviselés családunk bárkáját, vagy még magasabbra szökken az ár és még pusztítóbbá válik?

Mindez azzal a reménnyel tölt el bennünket, hogy a jövőben még több kegyelemre számíthatunk. Mi csak tanúi, közvetítői és utánzói lehetünk az isteni bölcsességnek, de elég egy kutató pillantást vetni az elmúlt 25 esztendőre, hogy szinte vég nélkül ismételjük: „Isten könyörületességét örökké hirdetni fogom."

Mindez a Szűzanya közbenjárásával történik. Ő a nagy misszionárius!

A Schönstatt Művet sajátos kegyelmi forrásnak tekintjük. Az eszmét elfogadók nemcsak testi és lelki képességeiket, nemcsak anyagi és szellemi javaikat, de életüket is – teljesen és örökre – készségesen felajánlják a schönstatt-i Háromszor Csodálatos Anyának, az Ő nagyszerű műve megvalósításához. Ezáltal a tökéletes átadás által ki-ki gyakorta ismételheti az Ő „IGEN"-jét: „Íme, az Úr szolgáló leánya, legyen nekem a Te igéd szerint!"

A Szűzanyának egyetlen célja volt: a Megváltóhoz és az Ő művéhez való hűség. Nagyobb vállalkozás, mint a világ megváltása, nem lehetséges. Bármelyikünk részese lehet azonban a megváltásnak, ha feltétel nélkül teljesíti Isten akaratát.

Az idők jelei

Isten szól hozzánk. Az idők jelei által szól hozzánk. De az Ő hangja halk. Figyelmen kívül hagyhatjuk, elengedhetjük a fülünk mellett az Ő szavát. Az idők jelei által szól hozzánk. Beszél hozzánk azáltal, ami népünket mozgatja.

Nagy nyugtalanság van a népünkben. A nagy csoda még nem következett be. Sokan úgy gondolták, hogyha megszűnik a kommunizmus, akkor valami egészen új kezdődik. Igen, valami új kezdődött, de másképp történtek a dolgok, mint ahogy azt mi gondoltuk. A kommunizmus ideje alatt a gondolkodás teljesen az anyagiakra összpontosult. Ez vicc volt, mert éppen a kommunizmus nem teljesített gazdaságilag megfelelően. De mindig gazdasági dolgokról volt szó. Látták, hogy nyugaton az emberek milyen jómódúak. Megtapasztalták ezt a nyugatról jövő látogatóknál. Azt akarták, hogy nekik is ilyen jól menjen a dolguk.

A kommunista rendszer nemcsak helytelen, hamis rendszer volt, a módszereik is buták voltak, és nagyon hanyag, rendetlen volt. Ezért az emberek ezeket a

módszereket átlátták. Belsőleg tartották a távolságot tőle. A „szabadságnak" ez az időszaka megszűnt, vége. Ha nyugaton manipulálják az embereket, akkor az finomabban történik. Gondoskodnak arról, hogy az emberek azt akarják, amit ők -az irányítók- akarnak. Az emberek akarását szabályozzák. Nem a cselekvésüket. Az emberek vágyait kormányozzák. Így indították útnak az egész magyar népet is. A boldogság országába indították őket útnak. És a magyarok fölkerekedtek és boldogok akartak lenni. Még úton is vannak. Még mindig boldogok akarnak lenni. De ez a „boldogság-ország" nem jön. Nem érik el ezt az országot, mert nincs pénzük. Nyugtalanok lesznek, mert még nincs itt a boldogságuk. Régebben a nyugatról jövő vendégeknél is látták, hogy vannak szép dolgaik, nekik meg nincsenek. De nem voltak olyan nyugtalanok, mint ma. Tudták, hogy mi ezt nem érhetjük el. Ma azzal a gondolattal élnek, hogy tulajdonképpen mi is szert tehetünk ezekre a dolgokra, és nyugtalanok, mert mégsem tudják megszerezni. Néha még a saját maguk fölötti uralmat is elveszítik, butaságokat csinálnak.

Mit csináljunk? Álljunk meg! A Paradicsom, amit a kommunisták ígértek, nem jött el, és az a paradicsom, amit a nyugati, fogyasztói társadalom ígért, szintén nem jött el. Azt magunknak kell létrehoznunk. Nem várakozunk rá, hanem megállunk. *Nem futunk a tegnapi álmok után, hanem megállunk és fölfedezzük az öröm forrását.*

Hol van számunkra az öröm forrása? *A másik emberben.* Pontosítsunk. A férjünkről, illetve a feleségünkről van szó. Megállunk és együtt elidőzünk. Ez egy nagyon gyakorlatias dolog. Álljanak meg egyszer és üljenek le a házastársukkal a heverőre. Fogják meg egymás kezét és szakítsanak időt egymás számára. Egyszerűen időzzenek el egymásnál. S ekkor mondják azt egész csöndben, magukban, hogy van valaki, aki értem van itt. Mondják meg ezt a társuknak. Mondják azt a feleségüknek, hogy örülök, hogy te vagy. Fontos vagy számomra. Ha az önök férjei ezt mondják, akkor ne válaszoljanak rá azonnal, hanem kóstolják meg, ízleljék meg a szavaikat. Hagyják, hogy ezek a szavak beszivárogjanak a lelkükbe. Ezután mondják azt: én is örülök annak, hogy te vagy, s hogy az enyém vagy. Nincs szükségünk sok dologra, mert mi itt vagyunk egymásnak. Értékesek vagyunk egymás számára. Az a sajátosságunk, hogy szeretnénk, ha elfogadnának bennünket. Ez onnan ered, hogy emberi létünknek az az értelme, hogy Isten elfogad bennünket. Isten olyannak teremtett, hogy akkor vagyunk csak boldogok, ha találkozunk Vele. A mennyországban azután meglátjuk Őt. És a mi Istenünk ránk néz és azt mondja: gyere, elidőzünk együtt, és ez az „elidőzés" egy örökkévalóságon át tart. Ha elidőzünk a *házastársunknál*, akkor a mennyország mását éljük meg. Otthon vagyunk. Az otthon az a hely, ahol elidőzünk egymásnál. Oda újra és újra visszatérünk, hogy kipihenjük magunkat. Egymásnál pihenjük ki magunkat. A II. világháborúban volt egy dal: „ A világ minden útja hozzád vezet, hazavezet és eljön majd a nap, amikor kipihenem magam nálad." Mondják, hogy az egymásnál elidőzés azt is jelentheti, hogy kipihenjük magunkat egymásnál.

Odatesszük, odavisszük magunkat a másikhoz és rábízzuk magunkat. Ha bizalmunk van a másik iránt, az jót tesz neki. Olyan, mint az életnek egy áramlása, mely a másikból indul ki és hozzánk visszaérkezik. Az életnek ez az áramlása erőt ad nekünk. Fölfedezzük, hogy a társunk iránti szeretetünk értelmet ad az életünknek. Bizonyos nyugalom tölti el az életünket. Olyan emberekké válunk, akik megérkeztek. Akik megtalálták az otthonukat, és akik mások számára az öröm forrásává lesznek. *Az öröm forrásává válunk* mások számára, mert nem foglalkozunk folyton magunkkal. Valaki, aki nem foglalkozik állandóan saját magával, boldoggá tud tenni másokat. Aki állandóan saját magával foglalkozik, annak nincsen mások számára ereje.

A magyarok ma úton vannak a „nagy boldogság" felé. Ez a nagy boldogság nem következett be, ezért nyugtalanokká váltak. Mi egyszerűen megállunk és felfedezzük, hogy a boldogság forrása egész közel van.

Van a boldogságnak még egy másik forrása is. Nem csak a házastársunk van itt, hanem a gyerekeink is. Itt is ugyanazt tesszük. Megállunk, a gyermekünkhöz fordulunk és elidőzünk egymásnál. Egy *gyereknél* nem szükséges, hogy sokáig üljünk mellette a díványon. Az a fontos, hogy hozzáforduljunk. Gyakran zavar bennünket, például, ha dolgozunk, valami fontos dolgunk van, és zavar a szívünk nyugtalansága. Tehát nyugtalan a szívünk és valami dolog, cél foglalkoztatja. Elgondolkozunk azon, hogy hogyan tudnánk megoldani ezt vagy azt a problémát. Elégedetlenek vagyunk. S amikor valami „fontos, szép" gondot okoztunk saját magunknak, akkor jön a gyerekünk. Ez Isten ajándéka. Megállunk, nem futunk a gondjaink után tovább, nem hagyjuk, hogy a munkánk beszippantson bennünket. Megállunk, odafordulunk a gyerekünkhöz, szemébe nézünk és megszólítjuk őt. Utána azt mondjuk neki: Örülök, hogy te vagy. Vagy ölbe vesszük a gyereket. Elidőzünk egy kicsit a gyermekünk iránti szeretetben. Ennek nem kell az örökkévalóságig tartania. A folyamat a fontos, hogy megálljunk és odaforduljunk a másik személyéhez. Megállunk és odafordulunk a másikhoz. Az ilyen együttlét a házastársunkkal, a gyerekünkkel szinte ki van szakítva az időből. Ha a gyerekem szemébe nézek és azt mondom neki „Te, kincsem", akkor ez a olyan, mintha ezt a pillanatot kiszakítottuk volna az időből. Nem mondhatom a társamnak, hogy gyere, leülünk és hét másodpercig egymás szemébe nézünk. Ez nem megy. Érdekes. Abban a pillanatban, amikor ilyesmit csinálunk, akkor azt mondjuk: gyere. Egymáshoz fordulunk, és megszűnik az idő. Megáll az idő, és kezdődik a szeretet.

Ezt a kapcsolatot kereshetjük a *Szűzanyával* is, ha van háziszentélyünk. Egyedül is megtehetjük, kettesben is csinálhatjuk és a gyerekeinkkel együtt is. Újra meg újra odamehetünk magunkban a Szűzanyához. Az a fontos,

hogy megálljunk, és hogy ebben a csendben odaforduljunk a Szűzanyához. Átéljük, hogy ő is odafordul hozzánk. Egy pillanatra kilépünk abból a mozgás-folyamatból, amiben vagyunk. Keressük a személyt, a másikat és elidőzünk nála. Lehet, hogy ezt meg is nevezzük. Azt mondjuk a Szűzanyának: Te. Megszólítjuk: Te. És azt halljuk, hallgatjuk, hogy ő is szól hozzánk. És ő is megszólít bennünket: „Te", és ez elég. Ebben a Te-ben, a személyes találkozásban elidőzünk néhány másodpercig, és érezzük, hogy megérkeztünk. Hogyha a házastársunknak mondjuk azt, hogy Te, ha megállunk és megszólítjuk egymást, hogy Te, akkor valami isteni van köztünk. A házasság szentség. Ha szeretetben egymásnak ajándékozzuk magunkat, ha azt mondjuk egymásnak, hogy most egészen itt vagyok a számodra, akkor Isten van közöttünk. Ez arra is áll, amikor kipihenjük magunkat egymásnál. Isten velünk van, köztünk van, hogyha megöleljük egymást, illetve egészen egymásnak ajándékozzuk magunkat a házastársi ölelésben. Megállunk, egymáshoz fordulunk, elidőzünk egymásnál és az öröm forrásává válunk. Mert az egymással átélt örömet továbbadjuk.

Varga Károly
(P. Tillman gondolatai alapján)

Miért szomorúak a keresztények?

Amikor az emberek jönnek ki a templomból, komolyak, összeszedettek. De miért nem látható rajtuk az öröm? Az Istennel való találkozás öröme?

Jézus tanítványának lenni nehéz feladat. Elsősorban nem azért, mintha a kereszt elviselhetetlenül súlyos lenne, hanem mert a Mester láthatatlan. Emiatt a tanítvány rá van utalva a könyvekre, a többi tanítványra (az egyházra) és a világra. De mi van akkor, ha a könyvek, a többi tanítvány és a világ rosszul közvetíti az evangéliumot?

Mi történik akkor, ha valaki szeretne tanítvány lenni és nem talál Mestert? Olyan embert, aki azonosult Jézus Krisztussal és így hűségesen tudja közvetíteni az Ő életét.

Érted miről van szó? Arról, hogy telnek az évek, könyvek százai jelennek meg a keresztény életről, nagy előadások hangzanak el, szép összejöveteleket tartanak, de nincsenek közöttünk szentek, akiknek az életéről „le lehetne írni az evangéliumot". Nem tudod megismerni az Újszövetség dinamitját – a jézusi életet. Mi az, amit megismersz? Kiábrándult embereket, leszállított áron kínált evangéliumot, a világgal megalkuvó keresztényeket, mindent újítani akaró lázadókat – de nem szenteket.

Az egyház hirdeti ugyan az evangélium tiszta igazságát, s a Szentlélek adná a segítségét – és mégis minden marad a régiben – már évszázadok óta. Vajon miért?

„A keresztények 99%-a – beleértve a papokat is – még mindig az ószövetségben él" – mondta egy neves teológus. Nem a szerető Istennel való személyes találkozásra építi hitéletét, hanem a törvények teljesítésére. (Ezt nemcsak imakönyveik lelkitükrei bizonyítják, hanem egész gondolkodásuk, szemléletmódjuk és istenképük.) Ha ez nem sikerül, akkor állandó bűnösségtudatot hordoznak magukban, ami szomorúvá teszi őket. Emiatt a belső szomorúság miatt mindenkit kritizálnak, elégedetlenek , morgolódnak a környezettel szemben. Amit maguknál nem tudtak elérni, azt másoktól akarják megkövetelni. Aki a közelükbe jut, menekül tőlük! Ahelyett, hogy Jézushoz vonzanák az embereket, inkább taszítják Tőle.

Tehát náluk a parancsok teljesítése a cél, mint egy jó szolgánál. Isten azonban fiakat akar. Az Atya azért küldte el Jézust, hogy mi újra gyermekei lehessünk. Jézus ezért halt meg a kereszten. De ha Isten gyermeke nem ismeri az istengyermekség kincseit, nem tud élni velük!

„A mennyasszonynak joga van megismerni minden ajándékot, amit a vőlegény hozott neki!" – írja egy teológus az egyház és Jézus kapcsolatáról.

Amikor először olvastam ezt a mondatot, megdöbbentem. Lehetséges az, hogy 2000 év után nem ismerjük Jézus megváltásának minden ajándékát? Lehetséges, hogy az első századok keresztényei ismerték az ajándékot és ezért tudtak dalolva menni a halálba Krisztusért... később azonban elfelejtettük ezt? Lehetséges, hogy ismerjük, csak nem élünk bennük? Vagy nem merjük igazán elhinni? (Talán ez megmagyarázná, hogy miért olyan hatástalan az evangélium világszerte.) De mi támasztja ezt alá? Ekkor kezdtek eszembe jutni Jézus titokzatos szavai:

„Én azért jöttem, hogy életük legyen, és bőségben legyen." (Az isteni javak bőségében.)

„Aki engem szeret, azt Atyám is szeretni fogja, *hozzá megyünk és benne fogunk lakni."* (Jn 14,23)

„Elküldöm a Vígasztalót, ő majd eszetekbe juttat mindent, elvezet a teljes igazságra." (Jn 14,26; 16,13)

„Szeressétek egymást, *amint én* szerettelek titeket." (Jn 17,13)

G. Green „Hatalom és dicsőség" c. könyve végén van egy csodálatos jelenet. A mexikói egyházüldözésben (1934) elfogják az utolsó papot is, és kivégzőosztag elé állítják. A pap szemben a puskacsövekkel, arra gondol, hogy mivel vértanú lesz, néhány perc múlva be fog lépni a mennyországba. Isten egy pillanat alatt megbocsátja minden gyengeségét, bűnét, italozását, és örökre boldoggá teszi. Végül azt mondja, hogy Isten szeretete olyan hatalmas, hogyha egy gyanútlan járókelő elé lépne, az annyira megrémülne Tőle, hogy megfordulna és eszeveszetten menekülne előle. Hát ez az! Isten szeretete felülmúlja legmerészebb elképzeléseinket is!

Miről van szó az Újszövetségben? Arról, hogy Isten határtalan szeretete közénk jött, köztünk van és bennünk akar élni a Szentlélek által. Ez a szeretet-élet nem valami lagymatag érzelem, hanem lángoló tűz. Olyan, mint a szerelem, önzés nélkül. Isten egy olyan találkozást akar az emberrel az Újszövetségben, amelyben Ő elragadja az ember szívét, átjárja szeretetének tüzével és magánál tartja azt.

Néhány évvel ezelőtt Romániában történt, hogy egy kőműves visszatért a klinikai halálból. (Nem akarok itt kitérni a teológusok vitájára, hogy mennyiben jöhet létre a klinikai halál állapotában találkozás Istennel, vagy csupán egy szellemi élményről van-e szó.)

A lényeg az, hogy ez a kőműves betegsége előtt iszákos, durva, káromkodó ember volt. Mikor visszajött, akkor szelíd lett, imádságos, jószívű, ellenségeit is szerető. Amikor Istenről kérdeztek tőle valamit, elkezdett könnyezni és azt mondta, azt a jóságot, amit odaát tapasztalt, nem bírja elmondani, csak azt, hogy mindennap vágyódik utána, ... és azóta ez a világ mintha nem is létezne a számára. Végzi ugyan a munkáját, másokkal beszélget, találkozik, de szíve mélyén állandóan Istenben él. Isten elragadta a szívét!

„Áldalak Téged Atyám (Abba), mennynek és földnek Ura" – imádkozott Jézus ezekkel a szavakkal. Az Abba apukát, édesapát jelent. Érted már, hogy mi az Újszövetség? Az, hogy Jézus benned és általad akarja szeretni az Atyát a Szentlélekben.

Annyiban vagy újszövetségi ember, amennyiben ezt megérted és engeded, hogy megvalósuljon.

Ha Istenben csupán Teremtőt látsz, akit törvényeinek megtartásával akarsz szolgálni (megtartva a tisztes három lépés távolságot) görcsös félelemmel, hogy mi lesz, ha nem sikerül, milyen büntetést kapsz tőle, akkor ószövetségi ember vagy.

Szeretném ha nem értenél félre! Nem azt akarom mondani, hogy hagyd el a lelkiismeretvizsgálatot, hanem azt, hogy ne a bűneiden keresztül közeledj Istenhez, hanem Isten határtalan jóságán keresztül közeledj önmagadhoz és az emberekhez!

A szerelmes ember sem úgy gondolkodik, hogy félelemmel tekint hibáira, amiket szerelme ellen elkövetett, hanem szeretetét befogadva kér bocsánatot tőle és még nagyobb szerelemmel szereti őt utána.

Vagy például, egy családban pokollá tudja tenni az életet az az anya, aki mindenkinek folyton a szemére hányja a hibáit és mulasztásait. De ha elkezdené őket még jobban szeretni, akkor (normális esetben) a családtagok is változnának és elmaradnának a mulasztások. Alkalmazva ezt a szentgyónásra: ha valaki mindig csak a bűnöket mondogatja magában a lelkiismeretvizsgálatnál és megfeledkezeik az őt szerető Istenről, akkor a bűnök valószínűleg megmaradnak.

A misztikusok gyakran hasonlítják Isten bennünk lakását a szerelemhez. A szerelmes először csak külsőleg figyeli szerelmét. Majd egyre jobban megismeri, lelkileg – szellemileg eggyé válik vele. Gyakran rágondol, minden munkájában (érte teszem) benne van, megérzi örömét, szomorúságát. Amikor elkötelezi magát mellette a házasságban, akkor az élet-odaadás (életáldozat) teszi teljessé szerelmét.

Isten „külső" megismerése tehát nem elég. Követnie kell a belső megismerésnek, amit a Szentlélek ad. „Isten bensőjét nem ismeri senki más, csak Isten lelke. ***Mi az Istentől eredő lelket kaptuk, hogy megismerjük, amit Isten nekünk ajándékozott.***" (1 Kor 2,11-12)

A belső megismerés után jön a szív felgyulladása. A Szentlélek által egy szellemi forradalom jön létre bennünk. Összetörjük, elvetjük azt, ami hamis, félrevezető, rossz és engedjük, hogy Isten legyen bennünk az egyetlen Úr. Ez az új élet teljesen fölemel és betölt. Az ember egész nap képessé válik Jézusra gondolni, az Ő kedvét keresni, neki örömet szerezni, mindenkit általa és benne szeretni. Önmagát is képes elfogadni és szeretni, hiszen benne lakik az Úr. Lelkiismeretvizsgálatában, szentgyónásában nemcsak ezt mondja: veszekedtem, türelmetlen, hanyag voltam, hanem ennek forrását is megmondja: nem engedtem, hogy Isten szeretete betöltse a szívemet, nem szerettem Őt úgy, hogy megfeledkezzek egészen magamról, nem törődtem a Szentlélekkel! Mert az igazi bűn nem a veszekedés, hanem Isten szeretetének elmulasztása.

Vagy például a paráználkodás bűn, de valójában nem az az igazi bűn, hogy valaki paráználkodott, hanem az, hogy nem fogadta be Isten gyöngédségét és szeretetét, és ezért balgaságában azt gondolta, a paráználkodás be tudja tölteni szeretet-hiányát! Érted már, hogy mi az újszövetség és a keresztény lét alapja?

A Szentháromsági élet! Jézus benned akar lakni! Benned akarja szeretni, szolgálni, imádni az Atyát! A Te odaadásoddal akarja magát adni az Atyának! Az Atya benned és rajtad keresztül akarja szeretni a Fiút (benned és rajtad keresztül akarja teremteni a világot). A Szentlélek benned és általad akarja a világot megszentelni és határtalan örömmé tenni az Atya és a Fiú szeretetét. Így életed megkezdett örök életté válik.

Amikor Plus S.J. atya a 20-as években kiadta az „Isten bennünk" c. könyvét, néhány év alatt 92 kiadást ért meg. (Magyarul 1932-ben jelent meg.)

A ma kereszténye 2000 év után megérlelődött arra, hogy életre váltsa az evangélium legalapvetőbb tanítását. Az emberek szomjaznak Isten bennük való életére, mert már fölismerték, hogy a világ nem elég. Fölismerve a dolgok mulandóságát és ürességét, az egyedül fontosra és örökkévalóra vágyakoznak. Te hogyan döntesz?

Van-e bátorságod kilépni a megszokott sémákból?

Van-e bizalmad Isten határtalan szeretete felé?

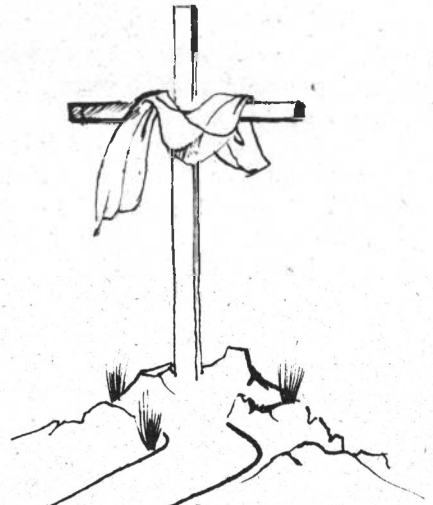
Engeded-e magadat szeretni Jézus által?

Bele akarod-e vetni magadat egy új kezdetbe, egy növekvő szeretetbe és elmélyülő imádságba?

Katona István

Húsvét hajnalán

„Mind a ketten futottak.
De a másik tanítvány gyorsabban futott,
mint Péter és hamarabb ért a sírhoz." (Jn 20, 4)

(Péter)
Hiába futnék úgy, mint ő,
nem látnék mást, mint hideg köveket, nyirkos leplet,
mást nem, csak üres sírt.
Még éjszaka van,
még egyszer hallanám a kakas hangját,
s a kérdést: Te is közülük vagy?
Még egyszer látnám Őt, amint megfordul.
Nem láttam azóta,
mondják: szinte egyedül maradt a végén,
mindennek a végén szomjazott.
Nem a kardom, nem a nagyhangú ígéret kellett volna akkor.
Dehát micsoda?
Hiába futnék, mit láthat az, aki félt a mélyre evezni,
aki már nem tudja, mikor is lesz belőle szikla.
Mit láthat az, akit eltemetett három kérdés, három válasz,
Félek, ..lassan megyek,
talán az éjszaka könnyei, talán azok
tisztára mossák a sírt
bennem.
Talán nemcsak nézni fogok,
mire odaérek,
A nap is fölkel, és a másik, aki már ott van,
többet tud majd.
Valaha irigyeltem titkait,
most megkérem:
fogjon kézen.

(a másik tanítvány)
Futok,
mert tudom:
a szív, melynek dobbanása oly erős volt azon az estén mellettem,
nem hallgathat a lándzsa parancsára,
a kéz, mely mosta-törölte halászok lábait,
nem maradhat durva gerenda fogságában,
a hang, mely hirdette: Beteljesedett, épp most fogja betölteni azok szívét,
akik beteljesülésnek vélték az elosztott ruhákat, kisorsolt köntöst,
utolsó szónak Kaifás kiáltását,
utolsó cseppnek a helytartó kezén végigfolyt vizet,
futok.
Sietek, mint tegnapelőtt, ahogy kapkodtunk a temetéssel,
minél előbb tudni szeretném, amit sejtettem:
az, hogy beteljesedett, épp a k e z d e t.
De nem megyek be:
Egyszerre indultunk három éve,
itt állok most, az Ő lángja éget, titkait keresem: Mit szomjazott?
Megvárom Pétert s könnyeit.

Molnár Béla

Uram, szeretnék megtanulni szeretni!

Ajándék és ajándékozó

A házasság valójában három személy kapcsolata, ahol idegenkedem attól, hogy Istent „harmadiknak" nevezzem. A rangsorolás és a sorrend-felállítás a szeretettől lényegénél fogva idegen, ha Istenhez, a házastárshoz, a gyermekekhez és a környezetünkhöz fűződő kapcsolatunkról van szó. Így bizony mindig akkor válik a kérdés égetővé, amikor már nincs rendben kapcsolatunk egymással és Istennel, ami leggyakrabban egymással összefügg. Bár az Istennel való kapcsolat annyira más, hogy nincs alapja annak, hogy valamit összekeverjünk és hogy elvárásunkat és készségünket a partnerrel és Istennel szemben felcseréljük. Állandóan újra meg kell határozni az elsőbbséget, és tisztázni kell a viszonyokat. Itt azonban Istenről nem úgy kellene beszéljünk, mint „harmadikról" – Ő az „első", mert a hétköznapokban a partnerkapcsolatban csak akkor lehet következetesen megélni a hitet, ha pontosan ez az a pont, amit mindkét fél teljes mértékben elfogad.

Ha úgy fogjuk fel a világot, mint Isten teremtését, akkor annak, mint olyannak meghatározott funkciója van az ember számára: rá kell mutatnia Istenre, mint teremtőre. A házasságot már a teremtés leírása (Ter 2,18-25) a középpontba állítva tárgyalja és két ember legintimebb közössége a legközvetlenebb módon arra a kapcsolatra emlékeztet, amelyre Isten az emberrel törekszik... Azt mondhatjuk, hogy azért rendelkezik „a legerősebb utalás karakterével", mert a Biblia előszeretettel hasonlítja Isten kapcsolatát az ő népével és közösségével a házassághoz.

A házastársak és Isten viszonyát leginkább az ajándék és az ajándékozó viszonyához lehet hasonlítani. Azért készítek ajándékot, hogy a másiknak kézzelfoghatóan kifejezzem szeretetemet. Az ajándéknak utaló jellege van, mert rólam és szeretetemről szól.

Kétféle abszurd magatartásmód létezik az ajándékkal szemben: az első hibás magatartás az ajándék abszolutizálása, rendeltetésének meghazudtolása vagy elfelejtése. Például, ha meglátogatom kórházban fekvő feleségemet, kézenfekvő, hogy valamit viszek neki. Piros rózsát választottam ki, és azt viszem ajándékba: „Te, én rettenetesen szeretlek Téged, és ezt akarom kifejezni a virágokkal." Ő elveszi, majd megnézegeti, beleszagol, élvezi. Majd egy kis idő múlva felnéz, megköszöni nekem, nem a virágokat, hanem sokkal inkább a szeretetet, amire azok utalnak. Abszurd dolog lenne, ha az egész látogatás alatt csak a rózsákkal törődne, engem pedig teljesen elfelejtene. Természetesen vele együtt örülök a virágoknak, de ha csak elterelnék rólam a figyelmét, nem töltenék be ajándék-szerepüket, elvesztené rámutató szerepét.

Tovább folytatva ez azt jelenti: lehet az emberi szerelmet Isten ajándékának tekintenünk, élvezzük intenzíven, de ugyanakkor magában hordja azt az üzenetet, hogy az Ő szeretetének kifejezése legyen, amellyel ő vágyik a közösségre mivelünk. De ha abszolutizálom az ajándékot, akkor olyan félreértésbe esek, ami az ajándék iránt támasztott túlzott elvárás miatt csalódást okoz.

Amint a rózsák nem képesek arra, hogy feleségemnek helyettesítsék a férjet, az emberi szerelem is éppoly kevéssé képes feleslegessé tenni Istent. Az ajándékban az ajándékozót élvezem, de az ajándékozó nem merül ki az ajándékban, nem azonos azzal. Ha nem hagyom, hogy átlátszó legyen, hanem megragadok annál, hogy szükségem van rá, túlzott követelményt támasztok az ajándékkal szemben és csalódnom kell. Ha az ajándékot hálásan elfogadom és tudatában vagyok üzenetének, jelentős lépést teszek maga az ajándékozó felé, és mindkettőt feszültség nélkül élvezhetem, egyidejűen és egymásban, mint ajándékot és ajándékozót.

A másik téves magatartás az ajándék megvetése – állítólag az ajándékozó kedvéért. Képletesen szólva ez azt jelentené: feleségem meglátja a rózsákat, kezébe veszi és beledobja a szemétkosárba, átkarolja a nyakamat és azt mondja: „Drágám, én csak Téged szeretlek. Ezt azzal akarom bebizonyítani, hogy minden ajándékodat azonnal eldobom és Rajtad kívül mindent megvetek."

Nem tudom, hogy engem a két helytelen magatartás közül melyik rémisztene el inkább. Nem hiszem, hogy valaha ilyen helyzetbe kerülök. Istennel szemben azonban – mindenekelőtt a házastársi szerelmet illetően – a kereszténység kezdete óta a második módon viselkedtünk. Azt gondoljuk, mintha a „világ megvetésében" radikálisabban fejeződne ki a jámborság és elfelejtjük azt, hogy Jézus Krisztus Atyja teremtője – nem utolsósorban – a házasságnak is, ami nemcsak a bűnbeesés után kezdődött, ahogy azt egyesek szeretnék! Annak a gyökerei tehát, hogy megvessünk minden testi dolgot, nem az Ószövetségben és a zsidóságban, hanem a hellénizmusban, tehát a pogányságban vannak. Nyilván érthető, hogy azok a nehézségek, kudarcok és feszültségek, amelyek a másik nemmel való kapcsolatban jönnek létre, vezethetnek a házasság és egyáltalán a testi dolgok megvetéséhez. De ha a Jézus Krisztus által történt megváltásnak már ezen a világon láthatóvá kell lennie, akkor az mégiscsak legelőször két hívőnek legintimebb közösségében kell, hogy történjék. Ha egyáltalán képes megnyilvánulni az „új teremtés" a régi, esendő teremtményben, akkor annak mégiscsak a leginkább a közösség legkisebb sejtjében kell megvalósulnia, amelyben két ember egymásnak örül és Istenre mutat, ahol egymást megajándékozzák és egymásnak megbocsátanak. Pontosan ebben hat a legnagyobb mértékben a környezetre, amikor Isten szeretetéről ilyen módon tesznek tanúságot a teremtésben.

Olyan hit, ami megtiltaná Istennek az ajándékozást, és vonakodna attól, hogy ajándékaiban Vele is találkozzon – ami természetesen nemcsak a házasságra korlátozódik, hanem sokkal inkább egy általános magatartásban jut kifejezésre – hosszabb-rövidebb idő alatt üres isteneszmévé fog szegényedni és szeretetének megnyilatkozásait absztrakt formákká fogja szűkíteni.

A szeretetben ajándékain keresztül közelebb kerülök az ajándékozóhoz, miközben ajándékait vele együtt élvezem, azokat se nem abszolutizálom, se meg nem vetem, hanem bennük az ajándékozót keresem és így felelek meg szándékának.

(Folytatjuk)

H. Eckstein

Szerkesztői üzenetek

Februárban megjelent egyik testvérünk, Tariczky Mária önéletrajza „Mindent kegyelemből kaptam" címmel (200.-Ft). Márciusban szeretnénk megjelentetni Grandis atya: Tedd meg az első lépést, és bocsáss meg! című könyvét.

❂

A Nyolc Boldogság katolikus közösség ***hivatástisztázó*** lelkigyakorlatot szervez 18-40 éves korig fiúk és lányok részére április 7-13. és május 26 és június 2 között. Tanításokon, egyéni lelki beszélgetéseken és imádságon keresztül segítséget nyújtanak a hivatás eldöntéséhez. A jelentkezőktől levélben kérnek tájékoztatást arról, hogy ki mit vár a lelkigyakorlattól.

Címük:
8777 Homokkomárom
Ady Endre út 2.
Tel.: 06/93/356-113 vagy
06/60/399-517.

❂

Ugyancsak a Nyolc Boldogság Katolikus Közösség lelkigyakorlatot szervez július 8-12-ig fiataloknak (15-26 év) Kis Szent Teréz tanítása alapján.

❂

Megjelent: JO CROISSANT: A szív papsága (A nő hivatása) című könyve (330.-Ft) a Nyolc Boldogság Katolikus Közösség kiadásában. Kapható a katolikus könyvesboltokban.

a kalkuttai gyermekotthon felirata

Adj időt a gondolatnak –
Erőd forrása ez,
Adj időt az imának –
A legnagyobb erő a Földön ez,
Adj időt a mosolynak –
A lélek zenéje ez.
Adj időt a játéknak –
Az örök ifjúság titka ez,
Adj időt a szeretetnek –
s engedd,
hogy mások szeressenek –
Isten adománya ez.

Adj időt az adakozásnak –
Önzésre nem juthat idő,
Adj időt az olvasásnak –
A bölcsesség kútja ez,
Adj időt a barátságnak –
A boldogság útja ez,
Adj időt a munkának –
A siker ára ez,
Adj időt a szeretetnek –
A Mennyek kulcsa ez.

Az imádkozó ember olyan mint a folyó, amely sohasem szakad meg, mindig összeköt a forrással.
Az imádkozó ember olyan mint a napfény, amely megvilágít és energiát ad, életet ad.
Az imádkozó ember mindenkinek szolgál.
Az az ember, aki imádkozik, olyan, mint aki sziklára építi a házát.
Az imádkozó ember olyan lámpa, amely soha ki nem alszik.
Az imádkozó ember mindig tud adni, mindig tud ajándékozni.
Az imádkozó ember ismeri az utat, tudja mindig hova menjen, megvan a megfelelő célja.
Az imádkozó embernek mindenre van megoldása, gyógyszere.
Az imádkozó ember mindig tudja, hogy mit csináljon, ismeri a küldetését, tudja, hogy mit tegyen.
Az imádkozó ember mindig megtalálja, hogyan gyógyítson, ha egy beteget lát, segít neki.

J. Zofkó

90,- Ft

„Azért jöttem, hogy tüzet hozzak a földre..."
Lukács 12,49

LÁNGOLJON A SZÍVÜNK!

Katolikus evangelizációs összejövetelek országszerte

„Nem szégyellhetjük már tovább az Evangéliumot.
Itt az ideje, hogy a háztetőkről hirdessük!"
II. János Pál, Denver 1993

Jöjj és ismerd meg Isten Reád vonatkozó tökéletes akaratát az amerikai FIRE-team szolgálata által.

Akik az Evangéliumot hirdetik:

MICHAEL SCANLAN T.O.R. atya
a Steubenville-i Ferences Egyetem elnöke

RALPH MARTIN
az Isten Igéje közösség vezetője

ANN SHIELDS
az Isten Szeretetének Szolgálói szerzetesközösség vezetője

PETER HERBECK
a Renewal Ministries missziós igazgatója

1997. május 22. **Miskolc**, Városi Sportcsarnok 16.00-21.00
május 24. **Pécs**, 11.00-21.00
május 25. **Budapest**, Kőrcsarnok 14.00-21.00

TARTALOMJEGYZÉK • Prohászka: Elmélkedések az Evangéliumról...2 • Dr. Szabó Tamás: A nyolc főbűn...3 • Galántai Csabáné: Keresztjeim és adományaim – Tanúságtétel...6 • Hogyan állunk hibáinkkal és bűneinkkel?...8 • Efraim testvér: „Rátekintett alázatos szolgálóleányára"...10 • Gréti: Szabad lettem! Alleluja!...11 • Katona István: Hinni és szeretni...11 • K.I.: A Szentlélekben megújult keresztény lelki vonásai...12 • Varga Károly: A Schönstatti apostoli lelki megújulási mozgalom - Az idők jelei...13 • Katona István: Miért szomorúak a keresztények?...15 • Molnár Béla: Húsvét hajnalán...17 • Eckstein: Uram, szeretnék megtanulni szeretni...18 • Szerkesztői üzenetek...19

– M A R A N A T H A –

A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
megjelenik kéthavonta
Megrendelhető a szerkesztőség címén:
Budapest, 1053 Ferenciek tere 9.
Telefax: 117-9026
Főszerkesztő: Katona István

Kiadja az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Keszthelyi András
Készült az GÖDI PRINT Kft. nyomdájában
Felelős vezető: Lakatos Imre
ISSN 0865–2805 B/EL/28/1992